

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ

UNUTMA!
Tarih bilinci ve sınıfsal öfkeyle
77'nin 32. yılında yine
1 Mayıs Alanı'na
TAKSİM'E DEVRİME

• Ekonomik
Krizlerin
Devrimle
İlişkisi

• Proletaryanın
Kazanacak
Konuma
Gelmesi

• Halkların
Katili NATO
50.Yılında

• Kapitalist
Sistemin
Sonu

• Bakışın
Yönünde
Darlık

• Biji
Newroz

İZMİR PARK – BAHÇE İŞÇİLERİ

1 MAYIS – TAKSİM PANELİ

SEÇİMLERİ BOYKOT ET

16 MART - İZMİR

EKONOMİK KRİZLERİN DEVİRİMLE İLİŞKİSİ

çıkacağı gibi, orta sınıfı ortadan kaldırarak devrimci bir rol de oynamışlardır. Bu son krizde

Kapitalizmin ekonomik krizinin yarattığı sonuçlardan yararlanma konusunda devrimci Marksizmle, her türlü sınıf uzlaşmacı, reformist ve oportünist hareket arasında temelli bir farklılık vardır. Marksistler devrimci sonuçlar çıkarırken, burjuvaziyle sınıf işbirliği yanlıları, bundan daha fazla uzlaşma yapma sonucunu çıkarıyorlar.

Ekonomik kriz karşısında izlenmesi gereken proleter politikadan önce, bu krizi doğru tanımlamak gerekiyor. Kapitalizmin ekonomik krizinden söz edenler, krizi, kriz sanki kapitalist üretimin gelişiminden tamamen kopuk, onun tarihi akışının bir sonucu değil de, sonradan ortaya çıkmış bir durum gibi ele alıyorlar. Ekonomik krizler, daha önceki dönemlerde oluşur. Krizin koşulları daha önceden ortaya çıkmadan, kriz ortaya çıkmaz. Ekonomik krizler, kapitalizmin uzlaşmaz çelişkilerinden doğar ve krizler, çatışmalar biçiminde dışa vurur. Ekonomik krizlerin önceleri dönemsel ve giderek sürekli duruma gelmesinin temelinde sistemin uzlaşmaz sınıf çelişkileri vardır. Kapitalist üretim ilerledikçe, yapısında taşıdığı çelişkiler olgunlaşır ve ekonomik krizler olarak şiddetli biçimde ortaya çıkarlar. Kapitalist üretim ortadan kaldırılıp daha yüksek bir üretim sürecine geçilmediği sürece, insanlık eski ekonomik sistemin krizlerinden, çatışmalarından, gerilimlerinden kurtulamaz.

İnsanlık bugüne dek, bu çaplı olmasa da dünya düzeyinde birçok ekonomik krizle karşılaştı. Dünyayı sarsan ekonomik krizler 20. yüzyılda belli dönemlerde görüldü: Birinci Emperyalist Dünya Savaşı'nda, 1929'da, 1950'lerde, 1970'lerde ve yakın zamanda. Bu olgular bize bir sistem krizini, kapitalizmin dünya krizinin süreklilik kazanan varlığını gösteriyor. Kapitalizmin ekonomik ve politik krizinin dünyada yarattığı ortamdan doğan 1917 Ekim Devrimi'nin kendisi kapitalizmin dünya bunalımını yarattı. Bu bir sistem bunalımıydı, çünkü kapitalizmin dünya sistemi yıkılmış, kapitalizm dünyada tek sistem olmaktan çıkmış, onun yanında başka bir toplumsal sistem kurulmuştu. Kapitalizmin sistem krizi farklı yıllardaki Doğu Avrupa Devrimleri, daha sonra Asya Devrimleri ve Küba Devrimiyle daha da derinleşti. Yüzyıl boyunca ortaya çıkan ekonomik krizler, kapitalizmin dünya krizinin farklı aşamalarıdır. İçinde bulunduğumuz dünya çapındaki ekonomik kriz, güncel sistemin en yıkıcı ve derin krizidir. Bu seferki ekonomik kriz, kapitalizmin sıçramalı çöküş aşamasında ortaya çıktı. Bu yüzden kapitalizmin çöküşünü hızlandıran bir rol oynuyor.

Ekonomik krizlerin sadece yıkıcı etkileri yoktur, devrimci rol de oynarlar. Şimdiye kadar ki büyük ekonomik krizlerde görüldüğü gibi ve son olarak Asya'daki borsa krizinde de açığa

orta sınıflar daha şimdiden büyük bir yıkıma uğradılar. Orta sınıfı ortadan kaldırmakla devrimci bir gelişme yaratıyorlar. Mülksüzleştirilen küçük mülk sahipleri, tekelci sermaye egemenliğine karşı ayaklanıyorlar.

Her ekonomik kriz, savaşlar gibi asıl olarak emekçi sınıfları vurur. Emekçilerin sefaleti, yoksulluğu çok daha derinleşir. Ekonomik krizlerin ilk belirtisi artan kitlesel işsizliktir. İşsizlik ise emekçinin ölümüdür. Özcesi ekonomik kriz sırasında sınıf çelişkileri gitgide keskinleşir. Ekonomik kriz, bir alt üst oluştur; şiddetli sınıf savaşımı. Tarihi olguların kanıtlandığı gibi, ekonomik krizlerle, devrimlerin sıkı ve kopmaz ilişkisi vardır. Reformistler, tam da, ekonomik krizlerin devrimlerle olan sıkı bağınyadsırlar.

Reformistler, dünya ekonomik krizinden hangi sonuçları çıkarıyorlar. Onlar tıpkı sendikalar gibi ekonomik düzlemde, emekçilerin bu yıkımdan fazla etkilenmemesi için bazı önerilerde bulunuyorlar. Krizin ekonomik sonuçlarını kapitalistlere yükleyerek, emeği koruyacaklarını sanıyorlar. Gerçekte ise burada tam da kapitalistlerin korktukları noktaya işaret ediyorlar: Bu derin ve yıkıcı kriz, eğer emekçilere yönelik hiçbir ekonomik önlem alınmazsa, onları sisteme karşı ayaklanmaya, devrime, sosyalizme yöneltebilir. Kapitalistler ve hükümetleri şu önlemleri bu amaçla gündeme getiriyorlar: Kamu alanlarına yeni işçi almak, kısa işgünü uygulamasına geçmek, işsizlik sigortası ödeneğinden ödeme yapmak vb. Kapitalist devletler, daha önce de, buradaki emekçiler sosyalizmin etkisine, sosyalist ülkelerin etki alanına girmesinler diye, salt bu nedenle onlara çeşitli "sosyal haklar"ı tanıdı. Yani bu öneriler kapitalistlere yabancı değildir. Ne var ki, reformistler de emekçilerin devrimleşmesinden korkuyorlar. Kaldı ki, reformist partilerin ve onların oportünist takipçilerinin söylediklerini daha somut olarak sendikalar ileri sürüyor: Ücret kaybı olmaksızın kısa iş günü vb. Bu yolla ekonomik kriz dönemini atlatmak istiyorlar. Burada ekonomik krizden devrimci amaçlarla yararlanma politikasının en ufak bir izi bile yok. Zaten ekonomik çerçeveyi aşmak hedefleri de yok. Oysaki asıl sorun ekonomik, sendikal çerçeveyi aşmaktır. İşçi sınıfının mücadelesi ekonomik çerçevede kaldığı sürece, bu alanda sendikalar söz sahibi olacaktır.

Krizin yarattığı ortamdan devrimci amaçlarla yararlanmak için, tekelci kapitalizm döneminde olduğumuzun bilinciyle hareket etmeliyiz. Tekelci kapitalizmle birlikte, bilindiği gibi, kapitalizmin tüm çelişkileri öne çıktı ve iyice keskinleşti. Bu temelde sınıf mücadelesi, devrimci mücadele biçimini aldı. Marksistler daha sonra tüm taktiklerini bu gerçekten hareketle be-

lirdiler. Birinci emperyalist paylaşım savaşından daha yedi yıl önce 1907'de Stuttgart'ta toplanan Uluslararası Sosyalistler Kongresi, uluslararası proletaryayı yaklaşımakta olan savaş konusunda uyarır ve alınması gereken devrimci tutumu belirler. Kongre savaşın bir ekonomik ve politik krize yol açacağını ifade ederek, proletaryanın önüne şu görevleri koyar: Ekonomik ve politik krizin yol açacağı ortamdan yararlanarak halkı uyandırmak, ortaya çıkan durumdan en iyi şekilde yararlanarak sermaye egemenliğini devirmek için var gücüyle çalışmak. 1912'de Basel'de toplanan Basel Konferansı da bu kararı teyid ediyor ve bunu bir manifestoyla yayımlıyor: Halkı harekete geçirmek "ayaklandırmak" ve krizden kapitalizmi devirmek için yararlanmak. Peki, günümüzün reformistlerinin kriz karşısındaki tavrı nedir? Krizden, sistem içindeki konumlarını daha da pekiştirmek amacıyla yararlanmak. Nereden bakılırsa bakılsın reformist hareketlerin bir çürüme içinde oldukları açık.

Emperyalist savaş başladığında İkinci Enternasyonal'in resmi partileri sosyal şoven bir politika izlerken, Marksistler enternasyonalist bir politika izlediler ve Basel Manifestosuna uygun hareket ettiler. Lenin, savaştan bir yıl sonra 1915'te Avrupa'daki büyük güçlerde devrimci bir durum olduğunu tespit etmekle kalmadı, yeni duruma uygun örgütlerle harekete geçti. Bütün çalışmalarını buna göre düzenledi. Devrimci durumun kaçınılmazlığını en geniş kitlelere anlatmak, kitleleri harekete geçirmek için devrimci bir bilinç uyandırmak ve döneme uygun örgütler kurmak. Bolşevikler ve Avrupa'daki diğer marksistler bununla da kalmadılar, devrimci bir ayaklanma başlatmak için harekete geçtiler. Rusya'da 1917 Ekim Devrimi, Almanya'da 1918 Kasım Devrimi, marksistlerin devrimci durumu nasıl bir devrime çevirdiklerini tüm dünya proletaryasının gözünde somutlamıştır. Uzlaşmacı küçük burjuvazi "iç barış" peşinden koşarken, Marksistler "emperyalist savaşın iç savaşa dönüştürülmesi" politikasını yaşama geçirdiler. Bu politikayla devrimci bir hareket yaratıldı. Devrime yaratılan bu devrimci hareketle hazırlanıldı.

Bizde durum ne? İç savaş yıllardır var. Devrimci durum yine yıllardır sürüyor ve devrimci komünistler devrimci durumu devrime dönüştürmek için yıllardır mücadele veriyorlar. Küçük-burjuva reformist ve oportünist hareketler ise, uzlaşmacı doğalarına uygun olarak, burjuvaziyle örtüşen, onunla uyuşan önerilerde bulunuyorlardı. Böylece, kitleleri devrimden uzaklaştırarak, sistem içinde tutmak için ellerinden gelen her çabayı gösteriyorlar.

Dünya ekonomik krizinin Türkiye ve Kürdistan'da yarattığı etki, zaten var olan devrimci krizi biraz daha olgunlaştırıp şiddetlendirmek oldu. Krizin derinleşmesiyle birlikte şimdiye değin harekete geçmeyen kitlelerin de harekete geçmesine yol açmıştır. Devrimin gerçek koşulları her yönden olgunlaşmıştır. Proletaryanın ve tüm emekçi kitlelerin görevi devrimin doğmuş olan koşullarını devrime çevirmektir.

C. DA— LI

PROLETERYANIN KAZANACAK KONUMA GELMESİ

İşçi sınıfının devrimciliği, kendi niteliğinden geliyor. Devrimci mücadele işçi sınıfının sınıf mücadelesinde doğup gelişir. İşçi sınıfının sermaye egemenliğine karşı eylemlerini ileriye kadar, “aşırılıklara” dek götürmesi devrimci sınıf konumundan ileri geliyor. İşçi sınıfı sınıf savaşımında yalnızca devrimci sınıf konumuna dayanmakla kalmaz, kendi bulunduğu ülkede ve dünyada yaratılan deneyimlere, sınıf mücadelesinin canlı devrimci geleneklerine ve örneklerine dayanır.

İşçi sınıfı kurtuluşunu gerçekleştirmek için hem kendi deneyimlerinden yararlanır, hem de dünya proletaryasının deneyimlerinden yararlanır. Dünya proletaryası çok zengin deneyimlere sahiptir. Fransız proletaryası ne zaman şiddetli bir çatışmaya girişse, hemen 1830 Lyon Ayaklanması'nın, 1848 Devrimi'nin, 1871 Paris Komünü'nün, 1930'lu ve 1940'lı yıllarda faşizme karşı mücadelesinin, Rezistans hareketinin ve yakın dönemlerinin deneyimlerini anımsar. Rusya proletaryası 1917 Ekim Devrimi'ni gerçekleştirdiğinde 1905 Devrimi'nin ve 1917 Şubat Devrimi'nin geleneği hala canlıydı. Bugün bütün iktidarı yeniden ele geçirmeye yöneldiğinde kafasında tüm bu deneyimin ve devrimci geleneğin bilgisi ve dayanacağı Sovyetler Birliği birikimi var. Buradan daha ileriye gidilebilir. Her ülke proletaryasının kendi deneyimlerinden yararlanarak, devrimci mücadele geleneklerinden yararlanacağı bir sınıf mücadeleleri tarihi var. Proletarya kapitalistlerle şiddetli bir savaşa girerken, daha başta lehine bir durumla hareket etmiş olur.

Bütün dinamizmi ve canlılığıyla süren Latin Amerika devrimci hareketleri dünya proletaryasının yararlanacağı militan mücadele örnekleri yaratıyorlar. Son olarak günlerce süren Yunanistan halkının devrimci ayaklanması, dünya proletaryası üzerinde olumlu bir etki yarattı ve başka yerlerdeki devrimci mücadeleleri ateşledi. Devrimci mücadele örnekleri dünyanın neresinde olursa olsun, ateşleyici etkisini yeryüzünde hemen hissettiriyor. Devrimci mücadelenin böyle bir etkisi var. Emekçi ve sömürülen halk kitleleri, bir yerdeki ileri bir mücadele yöntemini, başka bir yerde hayata geçirmek üzere hareket ederler; Proletaryanın dünya çapında, karşılıklı bağlılığı bir yerde ortaya çıkan devrimci mücadele örneklerinin başka yerlere hızla yansımaları sağlıyor.

Türkiye işçi sınıfının yıllardır verdiği kesintisiz mücadele, ona bu mücadeleyi sonuna dek götürmek için kararlı bir karakter kazandırdı. Son kırk yılın devrimci mücadele geleneği, her sınıf bilinçli işçi ve her devrimci militanın kafasında capcanlı. Daha ileriye gitmek isteyen bir sınıf bu denli zengin ve devrimci nitelikli deneyimden yararlanmayı bilmelidir. Kendi sınıf mücadelesinde böylesi ileri bir mücadele geleneği yaratan bir sınıf, proletarya, dünya proleter hareketi içinde de ileri bir konum elde etmiş demektir. Proletaryanın kendi canlı geleneği, sonuçlar çıkarmak için epey geniştir. 68 mücadelesi, 71 devrimci çıkışı, 15-16 Haziran, 70'li yılların devrimci fırtınası, 80'li yılların faşizme karşı kesintisiz faaliyetleri ve 90'lı yılların kesintisiz iç savaş dönemi. Devrimci proletarya önceki dönemin yoğun mücadelesinden gereken sonuçları çıkararak, yeni ve daha etkileyici örnekleri yaratacak bilince ve kararlılığa sahiptir.

İşçi hareketi kendi içinde bütünlüklü değildir. Gerçek işçi hareketi yani devrimci işçi hareketi ve burjuvazinin peşinden giden sınıf işbirliği yanlısı olan işçi hareketi olarak bölünmüştür. Bölünme 19. yüzyılda ortaya çıkmıştır ve 20. yüzyılda derinleşerek sürmüştür. İşçi hareketindeki bölünme Marx, Engels ve Lenin tarafından çok açık bir şekilde belirtilmiştir. Gerçek işçi hareketi ya da devrimci işçi hareketi denilince, sermaye egemenliğine karşı mücadele veren, proletaryanın bilimsel dünya görüşü olan Marksizmi, Leninizmi benimsemiş, sosyalizmi kurmayı hedefleyen hareket anlaşılmalı. İşçi sınıfı hareketindeki bölünme tekelci kapi-

talizm (emperyalizm) ile çok daha derinleşmiştir. Tekelci kapitalizm işçi aristokrasisi (burjuva işçiler) yaratmış ve bu kesime dayanan “işçi partileri” burjuva düzenle bütünleşen bir politika izlemiştir. Devrimci işçi sınıfı hareketi, proletaryanın kurtuluşu için savaşan tek harekettir.

Uzlaşmacı, reformist hareket, dünya proletaryası ve ezilen halkların devrimci mücadelesine karşı, kendi burjuvalarının yanında yer alırken, proletarya enternasyonalizmine bağlı kalan tek hareket marksist leninist hareket oldu. Devrimci enternasyonalist hareket proletarya enternasyonalizmini sadece soyut ilkeler düzeyinde bırakmamış, onu somut olarak canlı bir biçimde yaşama uygulamıştır. Proletarya enternasyonalizmini lafta savunan oportünist harekete karşın, enternasyonal komünizm, dünya proletaryasıyla dayanışma ve birlikte hareket etme anlayışını pratikte eylemlerle yerine getirmiştir. Enternasyonalizme biçimsel olarak bağlı olan hareketler dağılıp giderken, onu devrimci temelde kavrayanlar ve pratiğe geçirenler devrim ve komünizm mücadelesini, proletarya enternasyonalizmi ilkelerini tutarlıca ve militanca sürdürüyorlar.

Türkiye işçi sınıfı hareketi, dünya işçi sınıfı hareketindeki bölünmeyi kendi içine taşır. Bu bölünme, temelde reformizm ve devrimcilik biçiminde gerçekleşmiştir. Kapitalist toplumda işçiler üzerinde reformizm, oportünizm ve şovenizm etkilerinin görülmesi ve işçi hareketinin bölünmesi kaçınılmazdır. Bazı sol gruplar, kendilerini “devrimci”, “sosyalist” ya da “komünist” olarak niteleseler de, bu, görüntüyü kurtarmaktan öte gitmez. Pratikte, sınıf mücadelesinin en temel sorunlarında ve en kritik anlarda, birer oportünist, reformist ve şoven oldukları ortaya çıkmıştır. Sosyalizmi teorik olarak kavrayışları da, kabalaştırmadan başka bir şey değildir. Hepsi aynı temelden, reformizm temelinden hareket ettiği için, oportünistlerle reformistler arasında ayrımlar çok siliktir. Zaten reformizm olgunlaşmış oportünizmdir. Politik mücadelenin en temel konularında ortak davranmaları, aynı tavrı almaları, aynı şeyi düşünmeleri ve sık sık bir “platform” oluşturmaları izledikleri uzlaşmacı çizgiye uygundur.

Gerçek işçi hareketi, yani devrimci işçi sınıfı hareketi, ideolojik olarak, politik çizgi olarak, program olarak, proletarya enternasyonalizmi anlayışı ve ilkeleri olarak, devrimci komünist mücadele anlayışı olarak Leninist Parti'de somutlaşmıştır.

Sosyal-reformizm, burjuva düzeni çeşitli yollarla düzeltmeye, onu reforme ederek ömrünü uzatmaya çalışır; oportünizm de, devrimi geleceğe, reformların arkasına iterek; sonuçta sistem içi istemlerle yetinerek, reformizmle aynı noktada buluşur. Devrimin yan ürünü olan reformlar uğruna mücadele, pratikte bir amaç haline getirilmiş olur. Sistemi aşmayan, kapitalist özel mülkiyetin ve burjuva diktatörlüğün sınırları içinde kalmış bir mücadele proletaryayı zorunlu olarak yenilgiye götürür. Burjuvaziyle uzlaşmada her zaman yenilgiye uğrayan taraf proletarya olmuştur. Burjuva egemenliğin yıkılması, proletaryanın kurtuluşunun ön koşuludur.

Emekçilerin kurtuluşu, sınıf savaşı proletarya tarafından sonuna kadar götürülürse, yani devrimin zaferine, proletarya diktatörlüğüne dek vardırılsa gerçekleşir. Bu ise, iki sınıf arasında, proletaryayla burjuvazi arasında bir ölüm kalım savaşını kaçınılmaz yapıyor. Bu savaşı emekçilerin iktidarıyla sonuçlandırmak için devrimci proletarya, emekçilerin devrimci mücadele geleneğinden en iyi biçimde yararlanmalıdır. Sınıf savaşımı, büyük bir hız ve yoğunlukla gelişirken, savaşa deneyimlerin dersleriyle, canlı mücadele geleneğinin en ileri yönleriyle ve enternasyonalizmin en geniş bilgisiyle girmek, daha en baştan, düşman karşısında bir üstünlük sağlamak demektir. □

HALKLARIN KATİLİ NATO

60. YILINDA

NATO 1949 yılında kuruldu. Kurulduğu yıllar, sosyalizmin dünya çapında büyük bir yükseliş içinde olduğu yıllardır. 2. Dünya Savaşı'nda Sovyetler Birliği faşizmi yıktı. Avrupa ülkelerinde komünistler, faşizme karşı mücadeleye ve işgalin kırılmasına önderlik etti. 1944-45 yıllarında Doğu Avrupa ülkelerinde devrimler gerçekleşti, burjuvazinin hala iktidara kaldığı ülkelerde de komünistler büyük bir güce sahiplerdi. Savaş sona erince, sosyalizm artık bir sistem haline gelmişti. Sosyalizm dünyanın her yanında yükseliş halindeydi. Bu koşullarda, emperyalizmin başı olan ABD önderliğinde emperyalist ülkeler, sosyalizme ve yükselen devrimlere karşı büyük bir askeri cephe örgütlenmesi başlattılar. NATO (Kuzey Atlantik Savunma Örgütü) devrimleri engellemek, sosyalizmi yıkmak için kuruldu. 60 milyon insanın yaşamını yitirdiği savaşın sona ermesinden hemen sonra, 4 yıl dolmadan NATO kuruluyordu. Savaş ve yıkımlara karşı öfkenin ve tepkinin en yoğun olduğu yıllarda, yeni ve en büyük savaş örgütü kurulu-yordu.

NATO'yu oluşturan ve aday ülkeler, ilk katliam ve yıkımları Kore'de gerçekleştirdiler. Kore Savaşı(1950-53) ne kadar Birleşmiş Milletler çatısı altında yürütülmüş olsa da, asıl olarak NATO üyesi ve aday üyesi olan ülkeler tarafından sürdürüldü. Kore halkına yönelik gerçekleştirdikleri katliam ve yıkım ilk büyük örnekleridir. Che'nin bu savaşa ilişkin sözleri yıkımın boyutları hakkında bir fikir veriyor. "Ko re de ya p lan la ra kar l y z. O ra da, ABD ha va kuv vet le ri, ye ri n e ye a te et mi ti. Ta ze rin de ta bun la r , ev le ri yer le bir et ti ler. Ya ma y n ca, e len ce ol sun di ye s r la dip b y k ba hay van s r l e" (Che, Ekotomik Yazılar) Türkiye NATO'ya girmek için aday bir ülke olarak, Kore halkına karşı yapılan bu savaşa katılmıştı. Kore'de kurulmakta olan sosyalizmi yıkamadılar; ancak Kore'yi sosyalist Kore ve kapitalist Kore olarak ikiye böldüler.

1974'te Portekiz Devrimi gerçekleştiğinde NATO devrimi yıkmak için harekete geçmiştir. NATO üyesi olan Portekiz'in dışındaki NATO güçleri, Portekiz yakınlarında askeri tatbikat yapmış, başkent Lizbon Limanları'nda 19 adet NATO savaş gemisi demirlemiştir. Devrimi tehdit etmeye başlamışlardır. On yıllar boyunca sosyalist ülkelerin çevrelerinde olsun, Akdeniz'de olsun savaş gemileri dolaştırılarak, askeri tatbikatlar yaparak, askeri üsler kurarak tehditlerini sürdürdüler.

1990 yılına kadar tüm NATO ülkelerinde bu örgüt, Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı "tehdi-di"ne karşı savunma amaçlı bir ör-

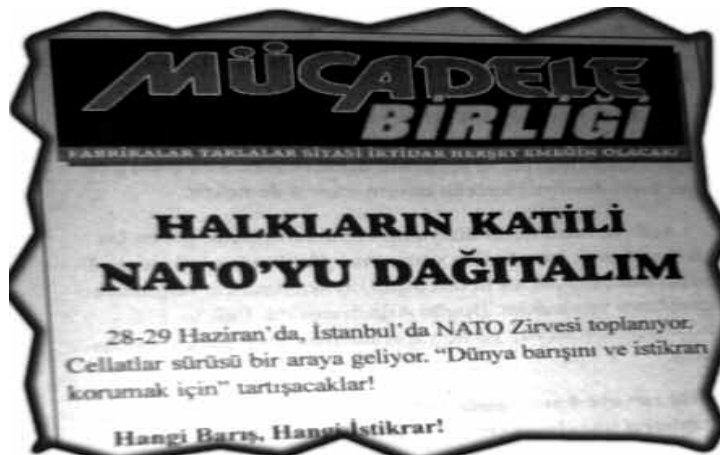
güt olarak gösterilmeye çalışılıyordu. Varşova Paktı NATO'dan 6 yıl sonra 1955'te NATO tehdidine karşı savunma amaçlı kurulmuş, Sovyetler Birliği'nin dağıldığı süreçte dağılmıştır.

Varşova Paktı ve Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra NATO varlığını sürdürmüştür. Eskiden sosyalist sistem içerisinde yer alan birçok ülke, NATO'ya alınmıştır ve bazıları da hala alınmaya çalışılıyor. Sürekli büyümekte. Son olarak Fransa tekrar askeri kanada da katılmak istediğini açıkladı. Fiili olarak zaten askeri kanatta yapacaklarını sürekli olarak yaptı. Gürcistan ve Ukrayna'nın da girmesi için yoğun çabaları var. 2008 Ağustos'unda Gürcistan'daki savaş sırasında NATO savaş gemileri Karadeniz'e seferler düzenlemeye başlamıştı.

Diğer yandan, İsrail'in NATO'ya girmesini çok istemelerine rağmen gerek komşu ülkelerin topraklarını işgal altında tutması, gerekse Filistin sorunu gibi nedenlerden dolayı gerçekleştiremiyorlar. Bu arzularını şimdilik alçak sesle dile getirmekle yetiniyorlar. Ancak İsrail fiili olarak zaten NATO ülkesi gibi davranıyor. 2008 sonunda Filistin'e yönelik saldırılar sırasında İsrail pilotlarının Türkiye'de eğitimi eleştirilince ordu sözcüleri bu eğitimin NATO kapsamında olduğunu söyleyerek İsrail'in NATO ile ilişkilerini de göstermiş oluyorlardı.

Sadece sayısal artışla yetinmiyorlar. Sömürüye karşı ortaya çıkacak devrim ve ayaklanmaları ezmek için de bütün adımları atıyorlar. Yugoslavya ve Afganistan savaşlarında izledikleri yol her hangi bir ülkede de zaman zaman saldırabileceklerini gösterdi. Irak'ta savaş ABD'nin istediği zaman uydurma gerekçelerle istediği ülkeye saldırılabileceğinin elanıydı. NATO'nun kuruluşundan itibaren ilk savaş Bosna Hersek savaşıydı. NATO'nun kuruluşundan önceki Yugoslavya ve Afganistan savaşlarında Türk ordusu da NATO gücü olarak yer aldı.

60. yılına giren NATO'da 21. yüzyıldaki gelişmelere göre yapılanma ve dönüşüm devam ediyor. Son olarak, dünyanın herhangi bir yerinde gerçekleşecek devrim ve ayaklanmalara müdahale edebilecek şekilde bir yapılanmaya yöneldiler. NATO'nun ideolojik ve politik özü anti-komünizmdir. Komünizme karşı mücadele onun varlık nedenidir. Çağımızın kapitalizmin yıkımı ve komünizmin yükselişi çağı olması emperyalistleri ve işbirlikçi sermaye sınıfını korkutuyor. Emperyalist-kapitalist sisteme karşı yükselen ayaklanmalar ve iç savaşlar bu korku ve endişeleri artırıyor. Sonlarını geciktirmek, varlıklarını sürdürmek için de en büyük uluslararası savaş aygıtlarını, en büyük askeri güçlerini ayaklanmalara, devrimlere, iç savaşlara müdahale edip engelleyecek biçimde yeniden yapılandırıyor-

lar. Kapitalizmin yarattığı açlık ve yıkımlar Avrupa ülkelerinde bile ayaklanmalara yol açmaya başladı. Kapitalist sömürüye karşı büyüyecek ayaklanmaları, devrimleri engellemek artık daha zorlaşacak. Her ülkenin egemen sermaye sınıfı iktidarını sürdürmek için uluslararası karşı-devrimci güçlerle birlikte saldıracak. NATO'nun temel işlevi de budur. Sosyalist sisteme karşı büyük ordular ve devasa askeri yapılanmalar oluşturulmuştu. Şimdi ise karşılarında büyük ordular ve devasa askeri yapılanmalar yok. İşçilerin emekçilerin ayaklanmaları, devrimci iç savaşlar ve kapitalizmin devrimlerle yıkılmaya başladığı bir süreç var. Bu süreçte emperyalizm "uluslararası terörizme karşı savaş" adı altında her şeye saldırıyor, baskı uyguluyor. Küba'ya ve Sosyalist Kore'ye yönelik baskı ve tehditleri sürüyor. Yükselen devrim ve ayaklanmaları boğmak için "uluslararası terörizmi önleme" bahanesine sığınıyorlar. NATO gibi askeri güçler geçmişte dedikleri gibi, gladyo vb. örgütlenmelerle tek başına bu süreci karşılayamazlar. Onun için iç savaşlarda halklara karşı savaşacak, katliamlar ve işkenceler yapacak yeni bir askeri yapılanma gerçekleştiriyorlar. İç savaş ve ayaklanmalara hızlı bir şekilde müdahale edip bastırmak için daha az sayıda askerin bulunduğu üsler kurmaya ve bu üsleri mücadelenin yükseldiği ve yükselebileceği her tarafta kurmaya çalışıyorlar. NATO'nun 2004 İstanbul Zirvesi'nin ana gündem maddelerinden olan Acil Müdahale Gücü oluşturulması yeniden yapılanmanın temel oluşumlarından. Çok yaygınlaştırılmaya çalışılan bu üslerde ayaklanma, devrimci iç savaş ve devrimlere karşı kullanılacak her türlü silah, cephane ve eğitilmiş katliamcılar olacak.

1990'lı yıllara kadar sürdürülen yöntemler; gladyo, kontr-gerrilla, özel harekât, Gayri Nizami Harp Örgütlenmesi gibi örgütlenmeler, sabotajlar, katliamlar, suikastlar psikolojik yöntemler vs. yine kullanılacaktır. Ancak bunların yanında asıl dayanakları katliam ve askeri baskıları, saldırıları gerçekleştirecek olan Acil Müdahale Gücü ya da benzer adlarla kurulmuş olan örgütlenmeler olacaktır. Bunlar büyük katliamlara hazırlık içindir. Sermayenin insanı yıkıp yok eden karakteri kendi iktidarını korumakla karşı karşıya kalınca hiçbir sınır tanımaz. Emperyalizmin Yu7-goslavya'da, Afganistan ve Irak'ta gerçekleştirdiği yıkım, devrimlere yönelik yapacakları yanında çok küçük kalır. Eski ABD Başkanı G.W. Bush'un sadece bir semti ya da mahalleyi vuracak çapta küçük nükleer silah kullanabileceğini dile getirmesi halk ayaklanmalarına, devrimci iç savaşlara ve devrimlere karşı nasıl sınırsızca katliama yönelebileceklerinin itirafıdır.

NATO anti-komünist bir temele sahip olmakla birlikte emperyalistler arası çatışma ve çelişkileri de barındırıyor. 2. Dünya

Savaşı'ndan en büyük emperyalist güç olarak çıkan ABD emperyalizmi NATO'nun asıl sahibidir. NATO ABD'nin silah tüketim alanı olmasının yanında silah pazarlama işlevi de görüyor. NATO'nun varlığı ABD çıkarlarının korunmasında önemli rol oynuyor. Emperyalistler arası çelişkiler nedeniyle emperyalist ülkeler arasındaki çatışmalar giderek artıyor. Diğer emperyalistler ABD emperyalizminin konumuna son vermek kendi sömürülerini artırmak istiyorlar. Avrupa Birliği ülkelerinin AB ordusu oluşturma çabaları da bu çatışmanın bir sonucudur. Bu çelişki ve çatışmalar, NATO'nun geleceğinin belirsiz olduğu anlamına geliyor.

NATO tarihsel gelişmenin önünde bir engeldir. Emperyalist-kapitalist sistemi devrimin saldırılarından koruduğu için engeldir. Çok büyük askeri har-

camalara yol açarak büyük bir emek israfına yol açtığı için engeldir. Kullanılan kimyasal, nükleer vb. silahlarla, her türlü bombalama ve saldırılarla doğa ve insan üzerinde yarattığı yıkım nedeniyle engeldir.

NATO, sermaye sınıfının uluslararası askeri savaş örgütü olması nedeniyle, kapitalist sömürü var oldukça, farklı isimler ya da biçimler olsa bile devam edecektir. Bileşenleri ya da biçimi değişebilir. Kapitalizm insanlığın kendisine duyduğu öfke ve kin karşısında ancak büyük yıkıcı güçlerle, NATO gibi yıkıcı güçlerle ayakta durabilir. Dünya halkları ve proletarya bu yıkıcı güçlerin varlığına son vermek için devamlı mücadele ediyor. NATO her yerde protesto edilen, nefret uyandıran bir katliam gücüdür. Dünyanın her yanından devrimci güçler devrimleri yükseltirken enternasyonalist mücadeleyi de yükseltmelidir. Che'nin yolundan yürüyerek kavganın yükseldiği yerlerde zaferi kazanmak için omuz omuza savaşmak gerekiyor. Sömürücü sınıfların uluslararası saldırıları enternasyonalist savaşlarla karşılanmalıdır. NATO'ya karşı mücadele enternasyonalist mücadelenin en önemli ayaklarından biridir.

2004 İstanbul NATO Zirvesi sırasında değişik ülkelerden katılan protestocular vardı. NATO nasıl kapitalistlerin uluslararası savaş aygıtıysa, proletarya da devrim ve ayaklanmalarda enternasyonalist dayanışma ve savaşı yükseltmek zorundadır. Her türlü katliamı engellemek için enternasyonalist mücadele daha büyük önem kazanacaktır.

NATO hem insani olarak, hem de ekonomik olarak doğa ve insan için büyük bir yıkımdır. Kapitalizm ve kapitalizmin bütün yıkıcı güçlerini yıkmak, proletaryanın devrimci görevidir. NATO'nun ikinci büyük ordusuna sahip olmakla övünen Türk burjuvazisinin egemenliğini yıkmak için mücadele yükseltip, zafere

KAPİTALİST SİSTEMİN SONU

Kapitalist sınıf, içinde debelenip durduğu ekonomik buhranın nedenlerini henüz daha anlayabilmiş değil. Bu da onu, önleyemediği bir panik ve giderek dehşet duygularına sürükliyor.

Sömürücüler dehşete düşmesin de kim düşsün?. Cennetlerini kaybediyorlar; kan, irin ve gözyaşı üzerine yükselen cennetlerini. Henüz daha hastalığa teşhis koymadılar ki tedaviye başlasınlar. Üstelik yalnızca bu işler için eğitilmiş binlerce profesöre, yüzlerce kütüphane dolusu bilgi ve belgeye, ekonomik geleceği görmek üzere tasarlanmış süper bilgisayarlarına rağmen; her karanlık noktayı didik didik etmelerine rağmen, krizin kökenini bir türlü keşfedemediler. Oysa bir aynaya bakmaları yeterli. Sistemi topyekün bir çöküşe götüren krizin nedeni, bizzat sermaye ve onun ilişkileridir.

K r den Fil Ta rif le r

Doğallığında, burjuva dünyasından ekonomik krize dair net açıklamalar gelmeyince, ideolojik gıdasından yoksun kalan küçük burjuva sol da, krizi, körün fili tarif etmesine benzer bir betimleme çabası içerisinde. Artık kim neresinden tutarsa... Ne de olsa hepsi okumuş çocuklar. Marksizmin yöntemini değil ama lafızlarını ezbere bilirler. Bu kör-topal tariflere bol bol Marx alıntısı katarlar.

Pek çoğuna göre bu bir “devrevi bunalm”dır. Yani, kapitalist sistem düşer, yine kalkar yoluna devam eder; düşmez kalkmaz bir Allahlıtır!..

Kimilerine göre de bu kriz, altı üstü bir aşırı üretim, aşırı birikim krizidir; geçer geçer!. Kapitalizmin yapacağı tek şey, aşırı birikmiş sermayenin bir bölümünün yıkılıp gitmesine izin vermek. Geriye kalan, temiz, sağlam ve yüksek kar getirecek sermaye olacaktır.

Marksizmin lafızlarını ezbere bilen bir başka tayfa da, bunun bir uzun- dalga depresyonu olduğunu söylemekte. Bunlar daha çok, Troçkistlerdir ve Belçikalı Troçkist Mandel’in, yaklaşık 50’şer yıl süren kapitalizmin genişleme ve daralma dönemleri bulunduğu dayanan skolâstik tezinin tekrarını yapmaktalar.

Bir de Emep ve çevresinden sıkça duyulmaya alıştığımız, yaşanan krizin finansal serbestleştirilmenin bir ürünü olduğu ve nihayet, krizden sonra finansal sermayenin dizginleneceği ve “istihdam dostu büyüme”nin hâkim olması gerektiğini dile getiren fikirler var ki, böylesi fikir sahiplerinin Marks’ı ağızlarına almaları bile rezalettir. Böyleleri Marksist de-

ğil, olsa olsa burjuva iktisadının 20.yüzyıldaki yıldızı Keynes’in, Keynes’i bile anlamayan, tembel öğrencileri olabilirler.

ki Fark l So run

Küçük-burjuva (ister devrimci ister yasal-reformist) solun, hemen hiç aklına gelmeyen gerçek, kapitalist üretim tarzının önsüz-sonsuz bir sistem olmadığı, her toplumsal olgu gibi onun da bir sonunun bulunduğu, zamanı geldiğinde daha ileri bir toplumsal üretim sistemine yerini bırakmasının “tarihsel bir zorunluluk” olduğudur.

Ancak; akademisyen, sendikacı, yazar ve birçok “politik öncü” den oluşan bu pek bilmiş kalem efendilerine, ne zaman “kapitalizmin sonu” tartışmaları hatırlatılsa, aynı panik ve dehşet duygusuyla yerlerinden fırlayıp, böyle tartışmaların büyük bir abartı ve hayal ürünü olduğunu ilan ediveriyorlar. Onlara göre, bu sistemi tarihe gömecek bir politik özneyani, tüm dünyayı ayağa kaldıracak güç ve saygınlıkta bir komünist parti ve “kapitalizme ölüm” pankartları ardında toplanan yüz milyonlar- yoksa kapitalizmin sonunu tartışmak abesle iştigaldir. Başka türlü ifade edersek, “cenaze töreni bitmeden, ölünün öldüğünü ileri sürmek abartıdır” demekteler. Kautsky bir trajedydi, bunlar ise olsa olsa komedi.

Oysa bir üretim biçimi ve üretim ilişkileri olarak toplumsal bir sistemin sonuna gelmesi ayrı; bu sistemi tarihe gömecek gücün hazır olup olmaması apayrı bir başka sorundur. Bu ayırımın pekâlâ farkında olanlar da yok değil. Örneğin, ekonomist Mustafa Sönmez; “Bir tarihin sonuna gelmiştir. Kapitalizmin sonu gelmiştir. Politik mücadele edip, başka bir dünya kurulacaktır. Ödev, batmakta olan bir sistemden yepyeni bir dünya yaratmaktır” sözleriyle, nesnel bir süreç ile bu sürecin gerektirdiği politik ödevin arasındaki ayırım ve ilişkinin farkını, yaka bağır yırtıp Marksist-devrimci olduklarını haykıran pek çok “öncüden” daha net ortaya koyabilmiştir.

Bu Kriz, Ne De il?

Gerçekten de, eğer bu kriz, salt bir aşırı üretim ve aşırı birikim krizi olsaydı, burjuva dünyasının bu denli panik ve dehşet içinde kalmasına gerek olmazdı. Kriz başladığından bu yana, yalnızca borsalarda buharlaşıp uçan para miktarı 9 trilyon doları bulmuştur. Ki bu rakama, borsalar dışında yaşanan çok daha geniş çaplı iflaslar dâhil değildir. Eğer sermaye çok kısa sürede bu denli muazzam bir değersizleşme yaşadıysa, salt bir aşırı- birikim krizini aşmak için bu çapta bir “yaratıcı yı-

kım” yeterli olabilirdi. Ya da en azından bu denli büyük bir değersizleşmeden sonra, sermaye için tünelin ucundaki ışık görünmüş olurdu. Ancak düşüş devam ediyor ve kimse bu değersizleşmenin hangi noktada son bulacağını tahmin bile edemiyor.

Bu kriz –uzun dalga depresyonu savunucularının dayandığı gibi- yalnızca kar oranlarının düşme eğilimi ile açıklanacak olsaydı, kriz başladığından bu yana atılan işçiler ve geride kalanların aşırı sömürüsü ile sorun azalma noktasına doğru harekete geçmiş olurdu. Fakat büyük tekeller yüz binlerce işçi attıkları halde ve geride kalanlara cehennem gibi bir emek sömürüsü dayattıkları halde dev zararlar açıklamayı sürdürmektedir.

Peki bu yalnızca bir finansal kriz -neoliberalizmin krizi- olabilir mi?. Öyle olsaydı banka ve sigorta şirketlerini kurtarmak için devletler tarafından bugüne dek açıklanan 6 trilyon dolarlık yardım paketleri, finansal sistemin canlanmasına yeter de artardı bile.

Belki de kriz, pek çok sol-Keynesçinin dile getirdiği gibi, “gelir dağılımının aşırı bozukluğunun bir sonucu”dur. Öyleyse tüm mesele, kişisel tüketimi arttıracak çözümler üretmek olurdu. Denenmedi değil. Başta ABD ve İngiltere hükümetleri, kişisel harcamaların artması için, pek çok yol denediler; denemeye de devam ediyorlar.. Örneğin Almanya otomobil satışını canlandırmak için, eski arabasını satıp yeni araba almak isteyenlerin cebine iki bin beş yüz Euro koyacağını açıkladı. Kapitalist devletler bunun gibi pek çok önlem daha almaya çalışıyorlar. İyi de nereye kadar? Kapitalizm, çalışan kitlelerden aşırı olduklarını tekrar kitlelere verecek olsaydı kapitalizm olur muydu? Kapitalist sömürü sonucu yerle bir olmuş dünya pazarını canlandırmak amacıyla alınan bu önlemler deve ölüsü üzerine konmuş bir sinek etkisinden başka ne gibi bir etki gücüne sahip olabilir ki? Hayallere sığmaz ölçekte kitlesel üretim yapabilme kapasitesine kavuşmuş üretici güçler, artık kapitalist kabuklarına sığmıyorsa, o kabukları her tarafa çatlatıyorlarsa kapitalistler ne yapabilir?

E vet, Sis te min So nu

O zaman nedir buhranı ortaya çıkartan temel sorun?. Değer üretiminin kapitalist biçiminin sonuna gelmiştir. Ol hikâye budur.

Değer önce meta ve altın gümüş gibi meta-para biçimine bürünmüştü. Sonra kapitalist üretim ilişkileri altında sermaye biçiminde devam etti yoluna. Sermaye olarak değer, giderek kendi temel -özünden “emeğin belirli bir

toplumsal var oluş tarzından” koptu, farklılaştı; salt bir kâğıt-para değeri, bir hesap parası ve bir hayali sermaye biçimine büründü. Bu soyut biçim içinde kendini genişletebilmek için, sürekli daha büyük finansal balonlar üretip durdu. Önce borsalar, sonra emlak balonu ve nihayet türev piyasalar...

Bu en soyut biçim içindeki değer, sermaye karakterini sürdürebilmek ve kendini genişletebilmek için, yeryüzünde üretilen tüm

değerlerin aynı havuza akmasını sağlayacak bir “finansal serbestleştirme” programını tüm dünya ülkelerine dayattı. Bu da oldu ve gelişen aşamada değer finansal havuzu besleyecek yeni bir nehir, yeni bir balon oluşturamayacak o son noktaya gelip dayandı.

Bundan sonrası, boydan boya, toplumsal devrimler çağıdır. Marx’ın sözleriyle; “m l k s z l e t i r e n l e r m l k s” z A m e c a k bu toplumsal devrimlerin başarılı olup o-

lamayacaklarından bağımsız olarak, kapitalizm artık son sınırına gelmiştir. Bundan böyle, daha ileri atılımlar göremeyecektir, yeni bir aşamaya varamayacaktır ve bugünkü krizi kronikleşecektir.

Kronik kriz, kapitalist üretim ilişkilerinin bugüne dek geliştirdiği üretici güçleri her adımda çürütmesi, dağıtması ve yıkıma uğratması demektir. Bu krizin bir U dönüşü, bir geri vitesi yoktur. □

BURJUVA DÜNYA KATİLİNE AĞLIYOR

BBP ve Alperen Ocakları denen faşist yuvalarının başından; meşhur helikopter kazasıyla ölen Muhsin Yazıcıoğlu’ndan söz ediyoruz. Yeni kuşaklar onu bu siyasi kimliğiyle tanıyordu. Ölünce onun kıymet-i harbiyesinin buradan değil, 70’li yıllarda cinayet şebekesi gibi çalışan Ülkü Ocakları denen faşist yuvalarının kurucusu ve başı olmasından geldiğini öğrendiler. Eski kuşaklar ise bu kimliğini zaten biliyorlardı.

Ölünce, politikacısıyla, devlet adamıyla, gazetecisiyle, televizyoncusuyla burjuva dünya derin bir yas havasına girdi. Babaları ölse bu kadar derin bir üzüntü duymazlardı. Devletin en tepesindeki adama kadar hepsi karalar bağladı ve utanmasalar bayrakları yarıya indirceklerdi. İnsani değerlere ait ne kadar soylu kavram varsa hepsini ona yakıştırdılar. Kahraman mı ilan etmediler, yiğit mi demediler, er kişi yakıştırmaması mı yapmadılar! İlkokul çocuklarının yazacağı türden bir şiirini günlerce televizyonlarda yayınladılar. O şairdi, kahramandı, yiğitti, er kişiydi, vatansızdı, başbuğdu vb vb.

Sorun bir faşistin kişiliği olsaydı zerre kadar ilgilenmeyeceğimizi bizi izleyenler iyi bilirler. Ama bir kişinin ölümü arkasından yakılan ağıtlar bir sınıfın halet-i ruhuyesini ele veriyorsa onu incelemek kaçınılmaz oluyor. Burjuva dünya yaşamının son yıllarında pek de yüz vermediği bir faşisti ölünce neden güzelliyor? Bunun yanıtı o kişinin burjuva sınıfa hizmet ettiği yılların koşulları ve özelliklerinde yatıyor.

Yakın tarihle ilgilenenler Türkiye’nin 1977’den 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesine kadar geçen süreçte tarihinin en şiddetli iç savaş evrelerinden birinden geçtiğini bilir. Söz konusu yıllar devrimci hareketin büyük bir güce ulaştığı, burjuva egemenliği tehdit ettiği, iktidarı ele geçirmeye en yakın olduğu, devlet güçleriyle sokak çatışmalarının, fabrika işgallerinin eksik olmadığı yıllardı. Faşist Kenan Evren o günleri “biz iktidara gelmeseydik onlar (komünistler) gelecekti diye özetlemişti. İşte bu yıllarda burjuva sınıf ve emperyalistler komünist devrimi önlemek için önce sivil faşist hareketi, polis-asker desteğinde öne sürmüştü. Örgütlü ifadesini Muhsin Yazıcıoğlu’nun başkan yardımcılığını, başkanlığını yaptığı Ülkü Ocaklarında bulan sivil faşist hareket bir cinayet şebekesi gibi çalışmaya başladı. Burjuvazi, komünist devrimi önlemek için emekçi sınıflar üzerinde, devrimci güçler üzerinde, yoksul kitleler üzerinde başında Muhsin Yazıcıoğlu, Türkeş, Taha Akyol gibi isimlerin bulunduğu bu cinayet şebekesiyle eliyle tam bir terör estirdi.

Türkiye emekçi sınıfları, boğma teliyle adam öldürme, kaçırılıp işkencede öldürülme, tuzağa düşürülüp hunharca öldürülme olaylarıyla başında Muhsin Yazıcıoğlu’nun bulunduğu bu cinayet şebekesi sayesinde tanıştı. Maraş katliamının mimarı bu cinayet şebekesinin başındaki adamlardı. Çorum, Sivas katliamlarının mimarı işte bu “kahramanlar”dı. İstanbul’da Edirnekapı, Trabzon, Adana öğrenci yurtlarını, Ankara’da Site öğrenci yurdunu kaçırılan devrimci, solcu

öğrencilerin sorgulanıp vahşi işkencelerden geçirildiği, arkasından boğma teliyle öldürüldüğü merkezler haline getiren işte bu “yiğitler”di.

Bir halk devrimini önlemek için burjuvazinin katliamlara, toplum üzerinde terör estirmeye ihtiyacı vardı. Yazıcıoğlu ve Çatlı emirlerine verilen cinayet şebekesiyle burjuvazinin bu ihtiyacını fazlasıyla karşıladılar. Emirlerinde bol imkân, bol katil aday, önlerinde istemedikleri kadar para ve silah, arkalarında koca bir ordu ve polis desteği vardı. Kahraman olmak için daha ne oldu! Polisle, askerle çatışma, yakalanıp zindana atılma riski yok. Silah ve teknik olanaklar bol. İhtiyaç duyulduğunda kimlik ve pasaport edinme dertleri yok. Elleri devrimci kanına ne kadar bulaştırırlarsa itibarları da o kadar artacaktı. Yiğitlik için daha ne lazım olsun!

Evlerinde savunmasız oturan, beklide hayatlarında silah sesi dahi duymamış TİP’li gençleri eterle bayılıp boğma teliyle öldür. Sonra al sana burjuvalardan yiğitlik payesi. Emir veren Muhsin Yazıcıoğlu yiğittir; bu alçakça ve korkakça cinayeti işleyen Çatlı da kahraman! (Bu arada Haluk Kırcı zavallısı bu tayfanın paryası olsa gerek. Çünkü ona henüz böyle bir paye yok ve hala zindanda). Maraş’ta katliam emri CIA ve faşist Türk devletinden organizasyon Muhsin Yazıcıoğlu ve avnesinden. Yazıcıoğlu kahraman olmasın da ne olsun? Genç, yaşlı, çoluk çocuk, hamile kadın demeden yüzlerce insanı canice öldürmenin organizasyonunu yapmak, işin tam ortasında yer almak az şey mi? İşte M. Yazıcıoğlu yiğitlik payesiyle ödüllendirildi. Ökkeş Şendiler ölünce belki o da öldürdüğü kişi sayısına ve öldürme biçimine bağlı olarak burjuvazinin kahramanlık payesine mazhar olur. Malum, burjuvalar için sayı ve biçim de önemlidir. Sayı ne kadar çok, biçim ne kadar hunharca olursa paye de o derece yüksek olurdu. Ne de olsa her şey burjuva sınıfın selameti, komünizmin önlenmesi içindi. Ve ne de olsa bu burjuvaların ataları Paris Şehrini Komünarların kanıyla sulayan cüce Thiers ve adamlarıdır; Hitler ve şürekâsıdır.

Peki, burjuva sınıfın bu “kahraman” ve “yiğit” kişileri, 70’li yıllarda arkalarında polis ya da asker desteği olmadan örneğin bir üniversiteye dahi girebilirler miydi? Üniversiteye girmek bir yana saklandıkları yerden dışarı bir adım dahi atamadıklarını o dönemleri yaşayan herkes bilir.

Evet, burjuvazi, tükenmekte olan her sınıf gibi, artık katillerden “kahraman”, “yiğit” imal ediyor. Egemenliğinin büyük tehdit altında olduğu günümüzde bu ona daha çok gerekiyor. Katilleri yüceltiyor çünkü yakın zamanlarda, egemenliğini koruyabilmek için katliamlara ihtiyaç duyacağını görüyor. Burjuvaziden “demokratikleşme bekleyenlere duyurulur: kimleri yücelttiğine, kimlere ağladığına bakın, ne yapmak istediğini anlarsınız.

Burjuva dünya bu gün katillerine ağlıyor. Burjuva dünya kendi haline ağlıyor. □

İŞSİZLİKLE BİRLİKTE DEVİRİM DE BÜYÜYOR

İşsizlik şimdi korkunç ağzını açmış bekleyen bir Gayya Kuyusu gibi. Ve milyonlarca insan, kapitalizm tarafından onun kıyısına itilmiş durumda.

Kocaeli’de belediyeye itfaiyeci ve zabıta alımı için açılan başvuru masasının önünde uzunca bir kuyruk oluşmuş. Spiker, kaygılı gözlerle bekleyen, içlerinden sadece 300’ü seçilecek olan insanlara mikrofonu uzatıyor: Ne için bekliyorsunuz diye soruyor. Bir işsizden aldığı cevap: “Bir u mutuyor kısaca. Spiker üsteliyor: “Ne yin u mü işsiz’in yüzünde acı bir gülümseme beliriyor: “ bul ma u mü. Tam 10 bin kişi başvurmuş; 300 kişinin alınacağı bir iş 10 bin kişi! Yani başvuran her insanın %3’lük bir şansı var. Bu kadarcık bir şans için bile insanlar sabahın köründen girmişler sıraya ve saatlerdir bekliyorlar aynı yerde. Bu sadece buzdağının görünen kısmı.

TÜİK, işsizlik oranlarını %12,6 olarak açıkladı. Bu oranla Türkiye, dünya sıralamasında 3. sırada bulunuyor. Ve yine aynı istatistikler, işsizliğin bir ayda 400 bin arttığını söylüyor. Yani ortalama bir hesapla, Türkiye’de işsizler ordusuna her ay yüz binlerce insan katılıyor. İşte bunun için, işsizlik cehennemini Gayya Kuyusuna benzetiyoruz. Gerçekten dibi görünmüyor.

Ocak ayında sanayi %21,3, imalat da %24,2 oranında küçüldü. Sanayinin en önemli sektörlerinden olan otomotiv, %60 küçüldü. İstanbul Sanayi Odası Başkanı Tanıl Küçük, durumun ciddiyeti ve vahametini parmak basıyor: “Rakamlar, krizin ve derinliğin idiyors. Bunun anlamı, önümüzdeki aylar içerisinde işsizlik oranı hızla büyüyecek, milyonlarca yeni insan, işsizlerin arasına karışacak, yani Gayya Kuyusuna itilecek. İşte bu koşullarda TOBB Başkanı Rıfat Hisarcıklıoğlu, samimi bir itirafta bulunuyor: “ ler i yi gi di yor der sek”, diyor. Zaten bir süredir hükümet cephesinden söylenen yalanlara kargalar bile gülüyor. Hem de göbeklerini tuta tuta!

CHP lideri Baykal, her gittiği yerde tellallık yapıyor: “iş ver, iş ver” diye bağıyor. İşsizlik meselesi artık iktidarı eleştirme meselesi olmanın ötesine geçmiştir. Deyim yerindeyse, burjuvazinin tüm partileri, “tehlikenin farkında”dırlar. Böyle giderse, büyük bir “sosyal patlama”nın olacağını onlar herkesten daha iyi biliyorlar. İşsiz kalan milyonlarca insanın isyan halinde olduğunu, bir ayaklanmanın eşikte beklediğini hem tarih derslerinden biliyorlar, hem de her gün, her saat yaşanan olaylardan.

“Açım” diyerek feryat eden insanların haddi hesabı yok. Soyunup sokağa fırlayanları mı dersiniz, direklere tırmanıp kendini aşağıya atacağını söyleyenleri mi, başına tabancayı dayayıp kendini öldürmeye yeltenenler mi... Kimisi yatırlara vb gidip iş için dua ediyor. Bir duanın hükmü kaç yıldır? Yani kaç yıl insanlar ettikleri duanın sonucunu bekleyebilirler; işsiz güçsüz kaç yıl daha dayanabilir, kaç yıl daha umut ekmeği yiyebilirler? Kriz işsizliği besledikçe aç midelerden yükselen feryat daha keskin ve daha tehditkâr olacaktır. Açlıkla boğuşan insanların gözlerinin hiç bir şeyi görmeyeceği günlere doğru hızla gidiyoruz. Krizin teğet geçip geçmediğine onların öfkesinin boyutu karar verecek. Şimdi biri-

ken öfke, yakında yerini önüne çıkan her şeyi yıkıp geçmeye hazır bir öfke seline bırakacak. Ve işte o zaman yıllar önce S.Sabancı’nın söylediği “ge ce kon du lar dan ge lip bo - a z cek l e sözü gerçekliğe dönüşecek.

Kriz den Kur tul ma U mut la r ’ ker ken bu Burjuvazi cephesinde önünü görebilen yok. Hepsi dipsiz bir uçurumun önünde olduklarını hissedebiliyor. Yanıp yakarmalarının nedeni bu. 2009 yılını “kayıp yıl” olarak ilan ettiler. Yani bu yıl, hiçbir iyileşme belirtisi göremiyorlar. IMF başkanının çizdiği kara tablo, durumu ortaya seriyor. Deyim yerindeyse, “korku dağları sarmış” durumda. Elleri kolları bağlı, kapitalizmin çöküşten çıkmasını bekliyorlar. Artık krizin finans sektöründen mi üretim sektörüne, üretim sektöründen mi finans sektörüne sıçradığı ya da sıçrayacağı tartışmaları da yapılmıyor, kapitalizmin tartışma konuları da hızla tükeniyor; krizin dev dalgaları öyle büyük bir hızla yaklaşıyor ki, hepsini bir panik havası sarmış durumda. Obama enjeksiyonu da bir işe yaramadı. “Kurtarıcı” edasıyla dünyanın tepesine tüneyen Obama, tepetaklak gidişi durdurabilmesinin mümkün olamayacağını zaten biliyor olmalıydı. Şimdi onun tüm başarısı, sonu gelmiş olan kapitalizme biraz daha soluk aldrabilmek, biraz olsun zaman kazandırabilmek.

Kapitalizmin kara tablosu, Türkiye’de günden güne daha da katıyor. Kriz nedeniyle kapanan işyerlerinin sayısı korkunç bir hızla büyüyor; sanayi ve imalatta kapasite kullanım oranları hızlı bir şekilde düşüyor. Bugüne kadar büyük oranda işsizliği emen tekstil sektöründe alarm zilleri çalıyor. Bunlara son dönemde hız verilen özelleştirme vb. ni de ekleyin ve bunun sonucu olarak doğan ve doğacak olan işsizliğin. Tablo net bir biçimde ortaya çıkıyor.

Eskiden bir yöntem olarak başvurulan kıra kaçışlar da kurtaramıyor insanları; çünkü tarımsal üretimin kendisi de zaten tam bir çöküş içerisinde. Kırsal alan çözülüyor ve üretimin içindeki payı giderek düşüyor. Kırlık bölgelerdeki insanlar kendilerini bir an önce büyük şehre atmaya bakıyorlar. Bunun yanı sıra, kapitalizmin bozduğu iklim dengeleri vb. sonrası tarımsal alanda elde edilen ürün miktarı ciddi oranda düştü. Elde edilen ürünün fiyatı da düşük. Deyim yerindeyse “kendisini kurtaramıyor” ürettiği ürün çiftçinin elinde kalıyor. Bir yandan başbakan, bir yandan Baykal, “yiğit muhtaç olmuş kuru soğana” türküsünü söyleyedursunlar, çiftçiler ellerinde kalan soğanları çuvallarla ırmağa döküyorlar. İnsanlar tam bir çaresizlik içinde, ne yapacaklarını bilemeden bekliyorlar. Şimdi soru şudur: Bu bekleyiş nereye kadar ya da daha ne kadar sürecektir?

İşi olmayan, evini geçindiremeyen insan ne yapar? İş arar, iş başvurusu yapar. Artık iş bile aslanın ağzında. İnsanların a l - a rak l me hak k bi le el le rin den a l n yor saf la r , her g n i siz ka lan bin ler ce in sa g re li ar t -n fu su ya da ye dek sa na yi o b y k l ve h z i le her za man den ge li o

sa, i i yi ser ma ye ye Vol
met he us u ka ya la ra m h la
da ha sa lam o la rak per in ler. Ser me ve
bi ri ki mi ne kar l k d - en bir se fa h t e d i
ri ki mi ya ra t r. Bu y z den bir ku tup ta
ser vet bi ri ki mi, te ki ku tup ta ya ni ken di
e me i nin r n n ser ma
re ten s n f n ta ra f n da
gun luk ve bezginli in, k le
in, za lim li in, us sal yoz
ki mi i le ay n "a (Karl Marx, Ka
pital 1.Cilt sf.663) Böylece biz, insanların
nasıl yozlaştırıldığını, nasıl kendileri ol
maktan çıkarıldıklarını daha iyi anlayabili
riz.

Ama bu gidişat, nereye kadar böyle de
vam edebilecektir? Bu kadar yaşamsal bir
hal almış olan sorunlar nasıl çözülecektir?
Burjuvazinin cevabı belli: yeni yatırım a
lanları açarak. Yani: "gönlü yüce sanayici
lerimiz" gidecekler, örneğin Hakkari'ye
fabrika açacaklar ve halk işsizlikten kurtu
lacak. Bu kadar basit! Bu, suyu olmayan e
ve çamaşır makinesi ve içine koyacak yiye
ceği olmayan evlere buzdolabı dağıtmaya
benziyor! Bol keseden iş, bol keseden vaat,
bol keseden büyük sözler! Sermaye ise sa
dece ve sadece kendi karını ve bu karını ne
rede nasıl katlayabileceğini düşünür. Burju
vazinin işçilere iş vermek için fabrika açtığı
yalanı, kapitalizmin tarihi kadar eski bir ya
landır. Hele de kapitalizmin tekelci bir aş
maya ulaştığı, kapitalist tekellerin pazar
kapma yarışında birbirlerinin boğazını sık
tıkları bir dönemde. Hele de sermayenin ü
retken alandan kaçıp tamamen rantiyeye
dönüştüğü, banka ve borsa oyunlarının her
şeyin yerini aldığı bir dönemde.

Peki, bu bir tarafta servet ve sefahat yığ
ılırken, diğer tarafta böyle sefaletin birik
mesine insanlar nereye kadar dayanabile
cektir? Engels, Anti-Dühring'de "Tröstler
tarafından yönetilen bir üretime, bütünü
küçük bir kupon biriktiricileri tarafından da
bu derece utanmazcasına sömürülmesine
katlanacak bir halk yoktur" derken ne kadar
da haklıdır. Bu sefalete son verecek, insan
ların yaşamsal sorunlarını çözecek bir alter
natif vardır. İşsizliği ve yoksulluğu ortadan
kaldıracak, insanların özgürce çalışabile
cekleri ve üretebilecekleri, ürettiklerini sa
hiplenebilecekleri bir sistem vardır. İnsan
lar, kapitalizme ve onun çürütücü sonuçları
na katlanmak zorunda değildir. Sosyalizm,
planlı ekonomi sayesinde işsizliği de, yok
sulluğu da bir "kader" olmaktan çıkaracak,

GAZİ'Yİ, 13 MART'I, HALEPÇE'Yİ, BAYEZİT'I UNUTMADIK UNUTTURMAYACAĞIZ

16 Mart 2009 günü saat 18.00'de
Zmir Kemeralı girişinde Alınteri, Ezi
lenlerin Sosyalist Platformu, Demokra
tik Halklar Federasyonu, Mücadele Bir
liği Platformu ve Partizan'ın düzenledi
ği, kimi DKÖ'lerin, DÖB, DİK, EKA
ve açlık grevi direnişinin 70. gününde
olan Park-Bahçe işçilerinin destek ver
diği bir basın açıklaması gerçekleştiril
di. Basın açıklamasında "Halepçe, Be
yazıt, Gazi Katliamlarını Unutmadık-
Unutturmayacağız, Alınteri, ESP, DHF,
Mücadele Birliği Platformu, Partizan" pankartı taşınırken "Yaşasın Devrimci Dayanışma",
"Beyazıt'ı... Unutmadık, Halepçe'yi... Unutmadık, Gazi'yi... Unutmadık, 13 Mart'ı... U
nutmadık, Katil Devlet Hesap Verecek", "İmhaya İnkâra Son! Yaşasın Halkların Kardeşli
ği", "Yaşasın Gazi Direnişimiz", "Beyazıt Faşizme Mezar Olacak", "Faşizmi Döktüğü Kan
da Boğacağız", "İdamlar, Katliamlar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı. Gazi, Ha
lepçe, Beyazıt'la ilgili dövizlerin de açıldığı basın açıklamasında "13 Mart Savaşçıları Yaşı
yor Savaşıyor" ve "13 Mart Savaşçıları Ölümsüzdür" dövizlerini de taşıdık. Basın metninin
okunmasıyla devam eden eyleme yaklaşık 60 kişi katıldı. Okunan metinde şunlara değinil
di:

"Hay k r a c n ey halk! / Ba e me hay k r / Bir yol kav a
Ya ra la r n hay k r la o na n r Hay k r d lar, y r d
Ga zi so kak la r n da. Kat li am ve di re ni in i i e ya an
me den le re di re ni le kar l k ver me nin zo run lu ol du
rih ler 12 Mart 1995 i g s ter di in de()

Ku ru mu dal lar gi bi ya n yor lar 16 Mart 1988 ta ri hin
1 kim ya sal si lah de ne ne rek in san l k ta ri hi ne u tan o
ek le ti ril di. Ha lep e kat li a m kim ya sal si lah-la r n
1 kul la n l d ilk sal d r y d . Ve K r t hal k na y - ne li
d n, o cuk ve ya l lar dan o lu an 6 bin do la y n da in san

Biz ya a ma y zu l m s z sev dik 13 Mart 1982 i se e zi le
n f n n ve e mek i halk la r m z n kur tu lu u i in -sa va
nist i i nin kat le dil di i g n d r. ko m nist i i br
Var dar ve Se yit Ko nuk o nur lu, z g r bir d n ya n n sa va

la r i i -e mek i le re, e zi len halk la ra o nu run l m
g s ter mi tir. b ra him Et hem Co kun, Ne ca ti Var dar ve Se
1982 de e ge men ler ta ra f n dan Bu ca zin da n n da i dam e di
s tan bul da Be ya z t Mey da n nda Tak vim ler 16 Mart 19
e mek i le re ve dev rim ci le re kar kul la n lan si -vil fa
d s tan bul ni ver si te si nde. Ders le rin den kan re
pat la d ve ay n an da ba la d kur un ya mu ru. Be ya z t M
ren ci nin can s z be de niy le ka na bu lan m t . Kat li a m n
son ra ye ni bir i fa de ze ri ne a lan da va 2008 y -l n da
m , kat li am c lar yi ne dev let e liy le ko run mu tur...

Ta rih e zi len le rin hak l me ru m ca de le le ri nin kan
on lar ca kez ta n k l k et mi tir. En az bu ger ek lik ka dar
de le le ri nin he sap so ru cu lu u na da on lar ca kez ta n k
ciy le Ga zi nin, Ha lep e nin, 13 Mart n ve Be ya z t n he sa
ca de le le rin den do an g ". Basın metninde aynı sloganlar bir kez da
ha atılarak ve katılan DKÖ'lere ve Park-Bahçe işçilerine teşekkür edilerek basın açıklama
sı sona erdirildi.

BE YA ZIT, HA LEP 'E, GA Z , 13 MART KAT L AM LA RI NI
U NUT MA DIK U NUT TUR MA YA CA -IZ!

TEKİRDAĞ 1 NOLU F TİPİ CEZAEVİ'NDE DEVİRİNCİ TUTSAKLARDAN ORTAK AÇIKLAMA

19 Aralık 2000 tarihinde gerçekleştirilen “Hayata Dönüş” adlı operasyonla açılan hücre esasına göre yapılmış olan F tipi hapisanelerin açılmasıyla birlikte, tredman uygulamaları, infaz rejiminin esasının oluşturmaya başladı. Devrimci tutsakları ve genel olarak mahpusları iyileştirilmesi gereken hastalar olarak gören ve “ya iyileştirmek ya da toplumdaki tecrit etmek, olmadığı yerde yok etmek” anlayışına dayanan tredman uygulamaları nedeniyle, bugün hapisaneler sorunlar yumağı haline getirilmiştir. İnsana ve insanlığa aykırı olan bu anlayışla dayatılan yatırımlar nedeniyle 2000 yılından günümüze yüzlerce insan hapisanelerde yaşamını yitirdi, sakat kaldı, ruh sağlığı bozuldu. Bu sorun her geçen gün katmerlenerek çoğalmaktadır.

-Tecrit sistemine dayanan, bir ve üç kişilik hücrelerden oluşan F tipi hapisanelerde, tutuklu-hükümlü ayrımı gerçekleştirilmiştir. 13 Mart 2009 tarihinde hükümlü tutsaklar, istekleri dışında, kaldıkları hücrelerden zorla alınarak başka hücrelere götürülmüşlerdir. Bu şekilde mevcut tecrit sistemi daha da ağırlaştırılmıştır.

-Hastalanan, tutuklu/hükümlü olduğu nedeniyle tedavisini gerçekleştiremeyen tutsaklar, tedavileri için tahliye edilmemekte, adeta ölüme terk edilmektedirler.

-Hapisanelerde tedavileri engellendiği, tahliye edilip tedavilerine olanak sağlanmadığı, işkence ve kötü muameleye maruz kaldığı için 2008 yılı içinde 45 tutuklu/hükümlü yaşamını yitirmiştir.

-Tutsakların ailelerine yakın olan illerdeki hapisanelere sevk talebi vs. gibi nedenlerle başvuruları reddedilirken, istekleri ve iradeleri dışında zorla farklı hapisanelere sürgün sevkleri gerçekleştirilmektedir. Ailelerinin bulduğu şehirlerden, yüzlerce kilometre uzağa sürgün edilen tutsakların, ziyaret hakları bu şekilde gasp edilmekte, yalnızlaştırılmaya çalışılmaktadır.

-Dilekçelerin ulaştırılmaması/kaybedilmesinden tedavilerini engellenmesine, zorla sürgün sevklerden, mektupların imha/kaybedilmesine, her hakkın bir dayatmaya tutulmasından, keyfi olarak verilen disiplin cezalarına kadar istisnasız hergün keyfi uygulama, dayatma ve baskılarla karşılaşmaktayız. Bu baskılarla her söylene itirazsız itaat eden, otoriteye koşulsuz boyun eğen, kimliksiz kişisiz mahkumlar haline getirilmemiz amaçlanmaktadır. Kimliğimizi, kişiliğimizi, düşüncelerimizi sahiplenmemiz, korumamız ve otoritenin keyfi yaptırım ve baskılarına koşulsuz boyun eğmemiz karşısında tüm bu baskılar çok daha sert bir biçimde hayata geçirilmektedir.

-İlgili mahkemeler tarafından hakkında herhangi bir toplatma kararı verilmeyen onlarca yayın için “eğitim kurulları” sakıncalı kararı vermekte, tutsakların bu yayınları okumaları keyfi bir biçimde engellenmektedir.

-Tüm bu uygulamalara ek olarak son süreçte ağırlık kazanan bir uygulama da ajanlaştırma/itirafçılaştırma dayatmasıdır. Bu amaçla tutsaklara çeşitli dayatmalarda bulunulmakta, tehdit edilmekte, diğer tutsaklara karşı kullanılmaya çalışılmaktadır. Tutsakların ailelerine de aynı şekilde baskılar uygulanmakta, ziyaretlerde “damgalanma”ya çalışılmakta, tehdit edilmektedirler.

-Bu keyfi uygulama, dayatma ve baskılara karşı Erzurum E ti-

pi ve Van F tipi hapisanelerinde açlık grevleri ve farklı direnişler gerçekleştirilmektedir. Hak gasplarındaki bu durum devam ettikçe protesto ve direniş eylemliliklerinin yaygınlaşacağından kesinlikle şüphe duyulmamalıdır.

Tüm bu keyfi dayatma ve baskıların yanı sıra hapisanelerde meydana gelen işkence olaylarında da ciddi artış yaşanmaktadır. Kandıra ve Kırıklar F tipi hapisanelerinde yaşanan işkence olayları basında yer aldı. Engin Ceber'e Metris Hapishanesi'nde işkence yaparak ölüme sebep oldukları gerekçesiyle Erzurum Hapishanesi'ne sürgün edilen gardiyanların, oradaki tutsaklara “Engin Ceber'i öldürdük, sıra sizde” dedikleri de basında yer aldı. Tutsakların yaşamlarının tehlikede olduğu şartlarda her türlü direniş yöntemlerine başvurmaları, en doğal ve en meşru haklarıdır.

Devrimci gelişmelerin önünü kesmek için F tiplerinde, genel olarak tüm hapisanelerde yaşanan hak gasplarına, saldırı ve dayatmalara karşı başta demokrat ve duyarlı herkes olmak üzere tüm halkımızı duyarlı olmaya ve yaşananların takipçisi olmaya davet ediyoruz.

Te kir da 1 No lu F Ti pi Ce za e vi nde ki DH
Ha re ke ti, MKP, MLKP, T KB, TKEP/L, TKP
da va s tut sak la r a
Fik ret A KAR, Mu rat KA RA YEL, Ay han G N G R,
PO LAT, Er kan AL TUN, Nu ret tin TE MEL, UL

SARIGAZI FAŞİZME MEZAR OLACAK

Yaklaşan seçimle birlikte bir çok faşist partinin yuva kurduğu Sarıgazi'de faşistlere sert bir şekilde Leninistler tarafından cevap verildi. 22 Mart 2009 günü, konvoy halinde Sarıgazi'den geçmek isteyen faşist MHP'ye devrimciler tarafından sert şekilde cevap verildi ve bir çok arabanın camı kırılırken, bir çok faşist de yaralandı.

Jandarma aynı gün 3 kişiyi gözaltına aldı. 23 Mart 2009 günü öğle saatlerinde bir grup gerici faşistin, Demokrasi Caddesi üzerinde gazete dağıtırken gören Leninistler, faşistlere anladıkları dilden cevap verdi. Ellerindeki gazetelere el konularak arabaları tekmelenerek grup uzaklaştırıldı. Yine akşam saatlerinde eski GEM Dersanesine seçim bürosu kuran faşist MHP'nin kurumunu dışarıdan taşıyan Leninistler, seçim bürosunu tamamiyle dağıttı. İçeride bulunanların korkuları yüzlerinden okunuyordu. Kısa bir süre sonra jandarma, tüm Sarıgazi'de her yeri kuşatarak Leninistleri aramasına ragmen eylem başarıyla tamamlanmıştı.

Faşizm her yerde kendine yuva bulmaya çalışıyor, ama bu yuva Sarıgazi olmayacaktır. Buradan birkez daha haykırıyoruz: Sarıgazi Faşizme Mezar Olacak!

Sa r ga zi den Gen Le ni ni

KÜRT HALKI ÖZGÜRLÜK HA

Emekçi sınıflar ve Kürt halkı hangi ilin belediye başkanlığını, hangi mahallenin muhtarlığını kim kazanacak sorusuyla meşgul edilirken, gözlerden uzak bir şekilde önemli bir süreç adım adım geliştiriliyor. Kürt halkı ve Kürdistan üzerinde dönen dolaplardan, hazırlanan tuzaklardan söz ediyoruz. Bu tuzak, başta Türkiye olmak üzere bölgenin gerici faşist devletleri ve emperyalistlerin diplomasi trafiği içinde ilmik ilmik dokunarak hazırlanıyor.

Şu küçük burjuva aydın ve politikacıların burjuvazi karşısındaki saflıklarına şaşmamak elde değil. Emekçi sınıflar ve Kürt halkı söz konusu olunca şeytana pabucu ters giydirecek kurnazlıklar sergileyen bu adamlar, egemen sınıfın plan ve tuzakları karşısında nasıl bu derece kör ve saf olabiliyorlar! Bunun bir açıklaması olmalı. Onların bu durumu, burjuvaziye güven dolu olmalarıyla açıklanabilir ancak. Böyleleri için önemli olan sınıf ilişkileri, sınıfların durumu, somut olgular, halkların mücadelesi değil, burjuva politikacıların ağzından çıkan lakırdıdır. Burjuva politikacılara bakıyorlar, onların dediklerine dikkat kesiliyorlar, ağızlarından çıkan her kelimeyi gerçekleştirmesi mutlak bir şey olarak ele alıyorlar.

Abdullah Gül, “Kürt meselesinde yakında iyi şeyler olacak” dedi, hepsi “hah işte beklediğimiz demokratik çözüm nihayet geliyor” diyerek havalara zıpladılar. Şunu bile düşünemediler: uzlaşmaz sınıflara bölünmüş bir toplumda herkes için “iyi” denilebilecek bir şey olamaz. Bir sınıf için “iyi” olan şey öbür sınıf ya da sınıflar için “kötü”dür. Abdullah Gül’ün “iyi” dediği şeyler acaba kimin için iyi idi? Abdullah Gül, “iyi şeyler”le neyi anlatmak istiyordu? O’nun ve temsil ettiği tekelci sermaye sınıfının ulusal sorun konusunda “iyi” dedikleri şey, Kürt halkının özgürlük savaşının tasfiyesinden başka bir şey değil. Bu tasfiyenin nasıl, hangi biçim ve araçlarla, kimlerle birlikte yapılacağı ayrı bir konu ama on-

ların “iyi şeyler”den kastının bu olduğundan zerre kadar kuşku duyulmamalı. Oysa bırakalım kuşku duymamayı, faşist devletin, gerici bölge devletlerinin ve emperyalistlerinin amacının özgürlük savaşını tasfiye etmek olduğunu akıllarına dahi getirmeyenler var.

Bu birinci nokta. İkinci ve daha önemli nokta şudur: burjuvazi dünyasının hiçbir bölgesinde, hiçbir ülkesinde toplumsal sorunlara “demokratik” çözüm getirme yeteneğinde değildir. Şu basit nedenden dolayı: tekelcilik demokrasiye değil, siyasi gericiliğe tekabül eder. O, demokrasiye değil siyasi gericiliğe eğilim duyar ve koşullar uygun oldukça her yerde demokrasiyi ortadan kaldırmaya çalışır. Tekelci sermaye sınıfı özgürlük peşinde değil egemenlik peşinde koşar. Emekçi sınıfları ve ezilen halkları özgürleştirmeye değil baskı ve terörle egemenlik altına almaya çalışır. Tekelci sermaye sınıfının karakterine ilişkin bu gerçekleri bilmek artık işin a.b.c’sidir. Buna rağmen, ulusal sorunda tekelci sermaye sınıfının “demokratik” bir çözüm geliştirebileceğini ileri sürmek artık “cehalet”le değil ama burjuva sınıfa gönüllü hizmetkârlıkla izah edilebilir.

Faşist devletin politik ve askeri temsilcilerinin ulusal sorunda ezilen halklar ve emekçi sınıflar yararına “iyi” gelişmeler olacağını söylemeleri, anlaşılabilir bir durumdur. Çünkü ezilen halkları ve emekçi sınıfları aldatmaya çalışmak onların hem sınıf çıkarları hem de görevleri gereğidir. Peki ya kendilerini devrim cephesinde görenlerin ağzından benzer, hatta aynı şeyleri duymaya ne demeli? Bu tür adamlar sadece kendilerini bu gerçek dışı düşünceler inandırsalar kimsenin diyeceği olmazdı. Ama Kürt halkı ve emekçi sınıflar gibi iki ülke devriminin toplumsal güçlerini bu gerçek dışı düşünceye inandırmaya çalışmaları devrime büyük zarar veriyor ve bu nedenle teşhir, tecrit ve ideolojik mücadele anlamında müdahaleyi gerektiriyor.

Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet “Kürt Sorunu”nda bir çözüm istiyorlar mı? Elbette istiyorlar. “Onlar “çözumsuzlük” peşindeler demek sınıf mücadelesinden bir şey anlamamak demektir. Emperyalistler, bölge gerici devletleri, Türkiye bu sorunun çözümünü herkesten çok istiyorlar dahi diyebiliriz. Ama onların istedikleri ve hayata geçirmeye çalıştıkları çözüm burjuva çözümdür. Kürt halkının, emekçi sınıfların yararına değil, sömürücü sınıfların yararına bir çözümün peşindeler. Abdullah Gül’ün, Türk Hükümetinin, Irak’ın, İran’ın, Suriye’nin, emperyalistlerin, kısacası, bütün gerici cephelerin çabaları, koşuşturmaları, maddi, teknik, askeri her türlü olanaklarını seferber etmeleri bunun içindir.

Nedir bu çözümün özü? Bir cümleyle özetleyecek olursak, kısaca şudur: Kürt ulusunun ezilen ulus konumunun, Kürdistan’ın ilhak durumunun bir şekilde devamını sağlamaktır. Bu burjuva çözümdür. Gerici cephesi, bu çözüme ulaşmak için, Kürt halkının özgürlük savaşının geldiği ileri düzey nedeniyle, bir takım tavizler vermek zorunda olduğunu biliyor ve kabul eder görünüyor. Onlar için sorun, kendilerini bu sorundan kurtaracak tavizlerin asgari sınırını bulmaktır. Bir yandan askeri imha operasyonlarını sıklaştıran Türk hükümetinin diğer yandan tv kanalı gibi ufak tefek tavizlerle politik çevirme yöntemlerine başvurması, el altından “genel af” söylentisi yayması vb. bu arayışın bir yansımasıdır. Burada amaç öncelikle gerillanın tasfiyesi, arkasından Kürt halkının kolu kanadı kırılmış özgürlük savaşının tasfiyesidir.

Türk burjuvazisi, bu hedefine ulaşmak için yoğun bir çaba içindedir. A:Gül’ün “iyi şeyler” olacak sözünü yerel seçimlere yönelik bir yatırım olarak algılamak çok yanıltıcıdır. Böyle bir amaç varsa bile bu ancak önemsiz derecede bir yere sahiptir. Türk Cumhurbaşkanı’nın daha sonra yaptığı Irak ziyareti, bu ziyarette gerillanın tasfiyesi için Celal

PKK'NDAN VAZGEÇMEYECEK!

Talabani ve diğer Kürt yetkililerden aldığı destek “iyi şeyler”in neler olduğunu gün yüzüne çıkarttı. Türk burjuvazisi için “iyi şeyler” bundan ibaret değildi. Türk Hükümeti, Kürt halkının özgürlük savaşını, bu savaşın önemli ayağı olarak gerilayı tasfiye için ABD, Avrupa emperyalizmi, İran, Suriye, Irak ve G.Kürdistan yetkilileriyle bir anlaşmaya varmış görünüyor.

Kendisinden “demokratik çözüm” beklenen A.Gül’ün son incisi şöyle: “PKK elimine edilecek. Dünyada PKK’ye yer yok”. Peki, ya PKK’nin “Mam Celal” dediği, Devlet Başkanlığını kutladığı Talabani PKK hakkında ne düşünüyor? O da A.Gül ya da “ya sev ya terk et” diyen Türk başbakandan farklı düşünüyor. Bir avuç dolara ruhunu ve bütün ideallerini satmaya her zaman hazır bu adamın boş petrol varilini andıran gövdesinden bir hırıltı biçiminde şu sözler çıkıyor: “Ya silahları bırakın ya da Irak’ı terk edin.” Yani “ya teslim olun ya da karşınızda bizi bulacaksınız” demeye getiriyor. “Kek Mesut”tan söz etmeye gerek yok.

Şimdi soru şudur: kitle tabanı yoksul Kürt halkına dayanan Yurtsever hareket, Kürt burjuvazisi ile yoksul Kürt halkının çıkarlarının uzlaşmaz olduğunu; Kürt burjuva sınıfı için sınıf çıkarlarının ulusal çıkarlardan önce geldiğini, bunlar çeliştiğinde ulusal çıkarları sınıfsal çıkarlara gözünü kırpmadan feda edeceğini ne zaman görecek? Kürt burjuva sınıfının emperyalizmle işbirliği bir istisna değil bir kuraldır. Çünkü artık dünyanın hiçbir yerinde burjuva sınıf emperyalizmle, emperyalist sermaye ile ilişkiye girmeden, onunla işbirliği yapmadan gelişmek bir yana varlığını dahi koruyamaz. Bu gerçeği “Kek Mesut” ile “Mam Celal” den daha iyi anlayacak kişi az bulunur. Bu anlamda ulusal kimliklerine seslenerek onları ulusal çıkarları ön plana alan bir politika izlemeye çağırarak son derece naif bir çabadır. Dahası, Kürt halkını olmaya-

cak bir beklentiye soktuğu için zarar verici bir politikadır. Gelişmeler Kürt burjuva sınıfını ve politikacılarını daha açık ve daha net bir politika belirlemeye zorladıkça Kürt halkı da onların gerçek yüzlerini görme fırsatı buluyor. Faşist Türk devletinin onlara “diplomatik tanıma” sözü vermesi, şimdiden, onları Kürt halkının özgürlük savaşı karşısında, Türk başbakanıyla aynı çizgiye, “ya sev ya terk et” noktasına getirmeye yetti.

Artık şurası kesin ki, Türkiye adına konuşan A.Gül’ün “iyi şeyler”den kastı, Kürt özgürlük hareketinin ve Kürt halkının özgürlük savaşının tasfiyesidir. Bunun için gerekli ittifaklar, karşılıklı tavizler karşılığında kurulmuştur. ABD, Türkiye, İran, Irak, Talabani, Barzani, Suriye arasında dönen diplomasi trafiğini bu gözle değerlendirmeli. Türkiye, G.Kürdistan yönetimini tanımayı kabul etti; buna karşılık Kürt burjuvazisi Türkiye’nin yanında özgürlük hareketine açıktan tavır aldı ve kesin işbirliğini ilan etti. Bu işbirliğinin kâğıt üzerinde kalmadığının ve kalmayacağını somut verilerini şimdiden görmeye başladık.

Türkiye, askeri yöntemlerle, politik çevirme harekâtıyla, ilan edip etmeyeceği belli olmayan, ortalıkta sadece söylentisi dolaşan “genel af”la, kültürel haklar vb ufak tefek tavizlerle amacına ulaşabilecek mi? bunun için iki şey söylenebilir. Birincisi, tekelci sermaye sınıfı bu şekilde amacına ulaşsa ve bir anlamda bir “çözüm”e gitse bile bu “demokratik” bir çözüm değil, burjuva bir çözüm olacaktır. Ve her burjuva çözüm gibi, yeni bir özgürlük savaşının, yeni bir ulusal mücadelelenin tohumlarını ekecektir. Burjuva çözüm, Kürt halkına özgürlük getirmez aksine, onun ezilen ulus konumunu ve ilhak edilmiş ülke durumunu perçinler. Başka bir ifadeyle, kölelik durumunu sürdürür. Burjuva çözümler, burjuva barışlar her zaman verili andaki güç durumuna, güçler ilişkisine uygun şekilde ve ancak bu

temelde sağlanabilir. Bunun anlamı sağlanan çözüm ya da barışın ömrünün güç dengelerinin değişmesiyle sınırlı olduğudur. Güçler dengesi değişir değişmez, taviz veren taraf, yitirdiklerini fazlasıyla geri almak için harekete geçecektir.

İkincisi ve daha önemlisi, Türk burjuvazisinin tasfiye planlarını gerçekleştirmesi ve başarıya ulaşması kesin şeyler gibi ele almak bilim dışıdır ve burjuvazinin işine yarayan bir karamsarlıktır. Tarihin akışı, burjuva devletlerin diplomasi koridorlarında hazırlanan planlara göre şekillenmez. Bu planlar tarihin akışı, toplumların yaşamı üzerinde etkide bulunmakla birlikte son sözler diplomasi koridorlarında değil, savaş meydanlarında, savaşan tarafların karşılıklı güç ilişkilerine uygun şekilde söylenir. Şayet böyle olmasaydı, yani burjuvazi diplomasi koridorlarında aldığı her kararı uygulayabilecek bir mutlak güce sahip olsaydı biz ne burjuva iktidarların devrimlerle yıkılmasını izah edebilirdik ne de, örneğin ABD’nin Vietnam hezimetini, Irak, Afganistan bataklığına saplanmasını vb açıklayabilirdik.

Kürt halkı, yıllardır sürdürdüğü özgürlük savaşı sayesinde düşmanın davranışları, planları, politikaları hakkında önemli bir deneyime ve sağlam bir politik bilince sahip olmuştur. Böyle bir halkı ufak tefek tavizlerle, politik çevirme yöntemleriyle özgürlük hakkından vazgeçirmek mümkün değildir. Kürt halkı, Türk devletinin vereceği bütün tavizleri devrimin yan ürünleri olarak kabul edecek ve onları devrimin zaferi için bir kaldıraç olarak kullanacaktır. Ufak tefek tavizlerle Kürt halkının kandırılabilceğini düşünenlerin fena halde yanıldıklarını hep birlikte göreceğiz. Özgürlük savaşını bu güne büyük özverilere katlanarak getiren Kürt halkı bundan böyle özgürlük hakkından hiçbir biçimde vazgeçmeyecektir. □

DEMİRCİ KAWA'NIN ATEŞİ KAZLIÇEŞME'DE YANDI

Kürt halkının isyan çığlığının yükseldiği günlerden biri olan Newroz, İstanbul'da da coşkuyla kutlandı. İstanbul'da yaşayan Kürtler, çoluk çocuk sabahın erken saatlerinden itibaren Zeytinburnu Kazlıçeşme'deki miting alanına akın etti. Geçen sene oranla, katılımın daha yüksek olduğu gözlenen kutlama, Kürt halkının mahallelerden getirdiği otobüslerin Kazlıçeşme'ye ulaşmasından sonra başladı.

Miting alanı sarı-kırmızı-yeşil renklere büründü. Özellikle Kürt kadınlarının giydiği yöresel kıyafetler, miting alanının en göze çarpan yanıydı. Kadın çocuk demeden kutlamalara gelen Kürt halkı bir kez daha nasıl örgütlü davrandığını gösteriyordu.

Mitinge Mücadele Birliği Platformu da üzerinde "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği" yazan pankartı ve her zamanki gibi Denizlerin dalgalandığı bayraklarıyla katıldı. Daha miting başlamadan pankartın açılmasıyla sloganlar da atılmaya başlandı: "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak". Bölgelerden gelecek otobüslerin alana ulaşmasından sonra yürüyüşe başlandı ve yol boyunca sloganlar haykırıldı.

Devrimci Öğrenci Birliği de Mücadele Birliği pankartının arkasında Deniz Yusuf ve Hüseyinin resmi olan pankartıyla alandaydı.

Alanda Sarı-Kırmızı-Yeşil renklerin arasında Mücadele Birliği ve Devrimci Öğrenci Birliği korteji, Kızıl rengiyle kendini belli ediyordu. Bir süre sonra Devrimci Öğrenci Birliği pankartı Platformun önündeki bariyerlerin üzerinde Kürt gençlerinin ellerinde yükseldi. Kürt gençleri özellikle Deniz Gezmiş bayraklarını ve DÖB pankartını ellerinde taşımak için birbirleriyle yarışıyorlardı.

Bir süre sonra "1 Mayıs'ta Taksim'e" yazan Mücadele Birliği pankartı alanın ortasında açılarak tüm işçi emekçiler ve Kürt Halkı 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanına Taksim'e davet edildi.

Mitingin ilerleyen saatlerinde alan tamamen doldu ve miting programı başladı. Kürsüye genel olarak seçim propagandaları hakimdi. Newroz kutlamaları fırsat bilerek seçim propagandaları ve oy talepleri tek tek dillendirildi. Adaylar sahnede boy gösterdi.

Kutlamalar sürerken, alanın tam orta yerinde üzerinde "TKEP/L" yazan kızıl bayrak görüldü ve etraftan mitingin sonuna kadar "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist", "Biji Partiye TKEP/Leninist", "Denizler Yaşıyor TKEP/L Savaşıyor" sloganları duyuldu.

Konuşmaların ardından sanatçı Rojda sahne aldı ve miting halaylarla son buldu. □

İZMİR'DE NEWROZ

Kürt halkı zalim Kral Dehak'a karşı isyan bayrağını çektiği, isyan ateşini yaktığı gün olan 21 Mart günü Newroz alanı olan Buca Hipodrom yanında saat 11.00'de toplanılmaya başlandı. Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak Newroz kutlamasında alanda atılan sloganlara sloganlarımızı kattık. "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Faşist TC Kürdistan'dan Defol", "Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, Mazlum Doğan, Delila, Zilan Yaşıyor, Devrim Savaşçıları Yaşıyor Savaşıyor" sloganları kitle tarafından büyük bir ilgiyle karşılandı ve onlar da bu coşkuya kendini kattırdı.

Saat 13.00'de DTP Batman milletvekilinin de içinde bulunduğu birçok konuşmacı konuştuktan sonra programın akışında Koma Azad ve Koma Agira Zerdest, Koma Tufan Müzik Grupları ve Koma Kendal Folklor ekibi sahne aldı. Coşkulu geçen Newroz da kitleler birkaç ayrı yerde ateşler yakıp üzerlerinden atlayarak, etrafında halaylar çekerek, zılgılarıyla, sarı kırmızı yeşil şal ve bayraklarıyla ve de yöresel kıyafetleriyle zalim Dehak'a karşı açtıkları isyan gününden sonra zafer gününü andırıyordu.

K R D S TAN DA TEK ' Z M YA DEV R M YA L M!
YA A SIN K RT-T RK HALK LA RI NIN M CA DE LE B R L -
Z M R M CA DE LE B R L - PLAT FOR MU

ANTEP'TE COŞKULU KİTLESEL NEWROZ

Türkiye ve Kürdistan'da büyük bir coşkuyla kutlanan Newroz, Antep'te de tarihinin en kitlesel kutlamasına sahne oldu. 22 Mart Pazar günü gerçekleşen Newroz mitingi 50 bin'i aşkın kitleyle ve büyük bir coşkuyla kutlandı. Onbinler saat 11.00'e doğru İstasyon Meydanı'na akın etti.

Bizler de günler öncesinden hazırlıklarımızı yürüttüğümüz Newroz kutlamaları için eski Fuar önünde pankartımızı açarak gelecek olan arkadaşlarımızı beklemeye başladık. Sloganlarımızı da sürekli bir şekilde atarak adeta alana akan binlere hoş geldin karşılaması yaptık. Bir çok Kürt yanımızdan geçenler zafer işaretleriyle ve sloganlarımıza katılarak desteklerini gösterdi. Arkadaşlarımızın gelmesiyle birlikte, Deniz bayraklarımızla, "Newroz Pîroz Be" yazılı Mücadele Birliği Platformu imzalı pankartımızla ve düzenli kortejimizi oluşturarak yürüyüşe geçtik. Newroz kutlamasına kortejle yürüyüş halinde giren tek gruptuk. Arama noktasına doğru yaklaştığımızda ise sloganlarımız çok daha gür bir şekilde haykırılıyordu. Arama noktasından geçerken ise Mücadele Birliği dergimizin Newroz sayısı, toplatmasının olup olmadığını araştırılması için bekletildik. Toplatmasının olmadığını anlaşılması üzerine bir faşist polisin "ben de kontrol edeceğim, sakıncalı bir şeyin olup olmadığına bakacağım" demesine temsilci arkadaşımızın tepkisi gecikmedi. Arkadaşımız da "sen hakim misin, savcı mısın, sen kimsin? Kontrol edemezsin" deyip dergiyi elinden aldı. Kısa süreli gerginlik ve arbede esnasında, arama noktasının önünde yeniden kortej oluşturan kitlemiz de uzlaşmaz tavrını gösterdi ve "Baskılar Bizi Yıldırılmaz"

istedi. Pankartımız ise yine aynı şekilde yoğun ilgi gördü. Bir çok kişi pankartımızın önünde fotoğraf çekti. Alanda ise propaganda ve ajitasyon çalışmalarımızı hız kesmeden gerçekleştirdik. Mücadele Birliği dergilerimiz ve broşürlerimiz kısa bir sürede tükendi.

Bırader, Armanc, Koma Grava Roje'nin sahne aldığı miting esnasında halaylarımıza da bir çok kişi katıldı, sloganlarımızı hep birlikte haykırdık. Büyük bir coşkuyla başlayan miting saat 15.30 gibi yine büyük bir coşkuyla sona erdi.

An tep M ca de le Bir li i Pla

An tep M ca de le Bir li i Pla

VE KOPACAK FIRTINA

Ateşten günler yaşıyoruz. Ateş geçitleriyle dolu günler. İşçi sınıfının savaşı gün geçtikçe şiddetleniyor, büyüyor. Kapitalizm işçileri, emekçileri öyle bir yoksulluk boyutuna erdirdi ki artık savaştan başka yol yok.

Emekçileri evlerinde ziyaret ediyorum ve yaşanan ekonomik krizin ne denli yaşamsal olduğunu daha iyi kavriyorum. Pratik öğretici ve birleştiricidir çünkü. Artık söz konusu olan yoksulluk değil. Açlık. Bir işçi ailesi düşünün. İki küçük çocuklu. Baba konfeksiyon işçisi. Anne çalışmıyor. Ev kadını. Konfeksiyon iflas ediyor ve baba da dahil birçok işçi işsiz kalıyor. Derken baba ameliyet oluyor. İş bulamıyor. Komşuları birkaç gündür evde olmadıklarını

söylüyor. Birkaç gün sonra eve döndüklerinde anlaşılıyor nedeni. Açlık. Evet açıklık. Zaten aile bir çocuklarını memleketlerindeki yakınlarına gönderiyor. Neden? diye soruyorum. "Açlık" diyor. "Bakamadık, mecbur kaldık." Evde olmayışlarının nedeni de aynı. "Evde ne yiyecek tek lokma ekmek ne de beş kuruş para" diyor. Aynı binada oturan yakınının da ondan hiç farkı yok aslında. Ve yan binadakilerin, aynı semttekilerin, atölyedekilerin yani tüm işçilerin ve emekçilerin. Milyonlarca insan açıklıkla yüzyüze. Kara kara düşünüyorlar. Kolay da değil. Açlığa, ölüme mahkum edilmiş milyonlardan bahsediyoruz. Çözumsuz ve öfkeli. İşte bu noktada iş bizlere düşüyor. Gerçek çözümü anlatmalıyız. Bir iş bulsalar bile insanca yaşamayacakla-

rını anlatmalıyız. Herkesin kendi arasında kısık sesle konuştuğu gerçekleri açığa çıkartabilmeliyiz. Çözümün yine bizlerde olduğunu kavratmalıyız.

Sevgili dostlar bu fırtına öncesi sessizlik. Ciddi bir öfke birikmiş durumda. Ama şu an sessiz, belki de bir tek sesle patlayacak bir sessiz öfke. Dükkanı olan dükkanını, evi olan evini, işi olan işini yarın artık belkide açıklıkta çoluğunu çocuğunu kaybedecek. Yani daha doğrusu kaybedecek hiçbir şeyi kalmayacak. İşte ondan sonra kopacak fırtına. Bir de bakmışız dev tekel-leri, bankaları, fabrikaları işgal etti işçiler. Onyıllar sonrasının düşü değil bu. Belki yarının, belki yakın geleceğin. Çok işimiz var gerçekten. Size son bir sözüm olacak: Bence devrim için zaman bu zaman.

Ga zi Ma hal le si nde

ANADOLU ÜNİVERSİTESİNDE GÖZALTI TERÖRÜ

18 Mart Çarşamba günü bir grup faşist, Yunusemre Kampusü yemekhane önünde bildiri dağıtmak istedi. Devrimci öğrenciler olarak bizler de bu faşist propagandaya engel olduk. Bildiriyi dağıttıkları sırada bir arkadaşımız ajitasyonlarla bu bildirilerin öğrenciler tarafından alınmasına engel oldu. Daha sonra toplanan devrimci öğrenciler sloganlar atarak faşist gruba bildiri dağıtımını yaptırmadı.

Bunun üzerine faşist grup, Eğitim Fakültesi'nin önüne giderek dağıtımını orada yapmak istedi. Yaklaşık 25 kişilik bu gruba, 18-20 devrimci öğrenci müdahale etti. Bunun üzerine faşist grup ÖGB'nin (Özel Güvenlik Birimi) koruması altında Eğitim Fakültesi'ne kaçarak kendilerini korumaya çalıştılar. Kaçarken üzerlerindeki bıçakları göstermeleri ilginç bir andı. Hem kalabalık olup hem de bıçakları göstererek kaçmaları, ne kadar aciz olduklarının göstergesiydi. Haberi alan diğer devrimci öğrenciler de Eğitim Fakültesi önüne gelerek ÖGB'ler tarafından içeriye alınmadığından, faşist grubu sloganlar eşliğinde dışarıda beklemeye başladı. Haberi alan sivil polisler de Eğitim Fakültesi önüne gelerek kamera çekimi yapmak istedi. Ancak bu istek de devrimci öğrencilerin müdahalesiyle engellendi. Aradan bir saat geçmesinden sonra Rektörlüğün de izniyle kampus içine yaklaşık 3 otobüs çevik kuvvet polisi alındı. Bundan sonra devrimci öğrencilere, polislerin müdahale edileceğine dair uyarılarda bulundu. Bu uyarılar da devrimci öğrenciler tarafından marşlar ve sloganlarla karşılık buldu.

Daha sonra ise rektörlüğe doğru yürüyüşe geçen öğrencilere Çevik Kuvvetin, sivil polislerin ve ÖGB'nin saldırısı gerçekleşti. Saldırı sırasında alanın uygun olmamasından kaynaklı, yaklaşık 74 öğrenci, kısa bir sürede gözaltına alındı. Gözaltına alınırken ve alındıktan sonra polislerin vahşete varan saldırıları devam etti. Çevik Kuvvet otosunun yetersiz kalması üzerine, bir grup öğrenci rektörlüğün tahsis etmiş olduğu okula ait araçla Emniyet Müdürlüğüne götürüldü. Gece 01.00'e kadar Emniyet Müdürlüğü'nün bahçesinde otobüslerde bekletilen öğrencilerden 55'i savcılığa çıkarılmadan serbest bırakıldı. Aralarında DÖB'lü öğrencilerin de bulunduğu 19 öğrenci ise, ifadeleri alınmak üzere Emniyet Müdürlüğü'nün içerisine alındı. Burada da polislerin işkencesi yoğun bir şekilde devam etti. Daha sonra 19 öğrenci savcılığa çıkarılmadan önce hastaneye kontrole gö-

türüldü. Kendine doktor diyen birkaç tane mengele de insan haklarına aykırı ve yasalara göre de suç olan bir şekilde polis aracının içerisinde muayene yapmak istedi. Ancak devrimci öğrenciler, bu uygulamanın insan haklarına aykırı olduğunu bildirerek tedaviyi reddettiler. Bunun üzerine sağlık kontrolü hastanede yapıldıktan sonra, öğrenciler adliyeye sevk edildi. Adliyede TMSH polislerinin savcılardan biri ile aralarındaki yakınlığı hiç kimsenin

gözünden kaçmadı. İki savcıya ifade veren öğrencilerden TMSH polisleri ile arası iyi olan savcıya ifade veren 7 öğrenci, adli kontrol istemiyle mahkemeye sevk edildi. Diğer 12 öğrenci ise savcılık tarafından serbest bırakıldı. Mahkeme, 7 öğrencinin de serbest bırakılması yönünde karar verdi.

BAS KI LAR B Z YIL DI RA MAZ!
FA Z ME KAR I S LAH BA I NA!

Es ki e hir den D B l ren

EYLEMLER DEVAM ETTİ!...

18 Mart Çarşamba günü 74 öğrencinin gözaltına alınmasından sonra yaklaşık 100 öğrenci Rektörlük önünde gözaltına alınanların serbest bırakılması talebiyle eylem başlatıldı. Orada da ÖGB ile öğrenciler arasında küçük çaplı arbedeler yaşanmıştır. Daha sonra Adalar Migros önüne yürüyüşe geçen öğrenciler, Demokratik Kitle Örgütlerinin de destek verdiği basın açıklaması gerçekleştirilmiştir.

Basın açıklamasına, yaklaşık 200 kişi katılmıştır. Basın açıklamasından sonra kitle emniyet müdürlüğüne doğru yürüyüşe geçti. Valiliğin önüne gelen kitle polis barikatıyla karşılaştı. Çevik kuvvet coplarla ve biber gazlarıyla kitleye saldırırken yaklaşık 20 sivil faşist grupta taşlarla ve sopalarla kitleye saldırdı. Polislerin müdahalesinden sonra reformist grupların da etkisiyle eylemci grup dağıldı.

DE N Z LE R N YO LUN DA D B SAF LA RI NA!

İZMİR PARK-BAHÇE İŞÇİLERİNİN EYLEMİ

VARILAN MUTABAKATLA SONA ERDİ!

19 Mart 2009 Perşembe günü açlık grevi direnişlerinin 72. gününde olan Park-Bahçe işçileri son bir basın açıklaması gerçekleştirdi. “Yaşasın Onurlu Mücadelemiz” pankartının açıldığı basın açıklamasında “Yaşasın Onurlu Mücadelemiz”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “Taşeron Sistemi İstemiyoruz”, “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz” sloganları atıldı. Basın açıklamasına bizler Mücadele Birliği Platformu ve bugüne kadar eyleme fiili olarak destek veremeyen, sessizlikle geçiştiren sendikalar ve Partizan dergisi destek verdi. Daha sonra basın metni okundu. Okunan basın metninde şunlara değinildi:

“Bizler İzmir Belediyesi'nin Tarım Park Bahçe re Ba kan l ın n-sö lük a la n n da a l i i le ri yiz. 31 A h in de i ha le mi z bit si y le i le ri mi ze s Biz i i ler yap t a k la ma la r ve bir di b t n i y i ni yet a ba la me le ri mi ze ra men bir- ma d k. Ya p lan b t n g- ri le ri s o s y a l a da let-ten ya r a l a m a ca m iz de biz le re z m yo- lu n u n e s k a z n ver mi tir. Yi ne D SK pat t lar ve biz i i ler me c bu Fen a Ge nel- Ge nel- o n u r u r ca d n m l a l k gre-vi n i n p lan g r me ler den son ya l e ri n i n de ba s na yap t ka ra r al d k. Ya p lan g ma r da B e Y e k de h ir Be n n y a p t b a a k la ma y ka n A z iz Ko ca o lu i le r k s t a e s a r o n s i s t e m i ne i Ge nel- sen di ka s n n o b i t i r a c a k le ri ni zel B y k e h ir e ba l z- E h e r k a r i r S m a l e y m a n ' e le- b i- g i n i n d e b i z d i g i n i z g i b i e y l e m l e r i n d e n ö g r e n i y o r. Hiç bir güç bu tarihi gerçekliğin çarpıtıl- ma sına izin vermez, vermeyecektir.

kil de ta e ron sis te m d ra ca n n s - z n mi tir. Biz i i -ler d t m z top lan t da D Ge nel Ba ka n ve z mi Be le di ye ba ka n n yap t bu a k la ma a lan la r m za d n p a rak sen di ka l bir ye lik le ri mi zi ya p ca de le mi zi i yer le de vam et ti re ce iz. E do la y bu g n 72- g n d nur lu ca a l k gre vi m ey lem le ri mi zi- bi ti r n i a lan la r -m za rek ey le mi mi zi bu ra nok ta l yo ru z. Biz le k la r n dan do la y b i e me i ge en t m- ku ru m la ra ve bi rey le re z bi zi m ca de le mi z de n z b rak ma yan dev rin le re ve ku ru m la- r na me ka t lan b t n i i la rak te ek k r 'è di yo

Basın açıklamasından sonra sendika yöneticilerine de söz veren Park-Bahçe işçileri ka- tılan bütün kullu- larla teşekkür ederek basın açıklamasına son verdi. Ardından grev yerindeki eşyalarını toplayarak eylem yerinden ayrıldılar. Ve tarih, sayfasına 72 günlük bir açlık grevi yazdı. Nasıl bir grevdi, başka neler yapılabildi, neler öğretti, bunlar ayrı değerlendirmeye yazılarının konuları. Önemli olan tarihe yazılan bir işçi grevi dafa oldu ve tarih, bu grevin niteliğini ortaya koyacaktır. Çünkü tarih, gerçeklerin çarpıtılmasına yer vermez, yalan olanı değil gerçekleri yaşatır. İşçi sınıfı hep de- ğişimci gibi eylemlerinden öğreniyor. Hiçbir güç bu tarihi gerçekliğin çarpıtıl- ma sına izin vermez, vermeyecektir.

İZMİR İHD'NİN BEYAZIT VE GAZI'YLE İLGİLİ BASIN AÇIKLAMASI

14 Mart saat 12.30'da İHD "Beyazıt Ve Gazi Katliamını Unutmadık! Kayıplar Bulunsun Failler Cezalandırıl-sın!" başlıklı bir basın açıklaması düzenledi. Basın açıklaması Konak Eski Sümerbank önünde yapıldı. "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Gün Gelecek Devran Dönecek Katiller Halka Hesap Verecek", "Beyazıt'ı Unutma Unutturma", "Gazi'yi Unutma Unutturma", "Yargılı Yargısız İnfazlara Son", "Kayıplar Bulunsun Hesap Sorulsun", "Yaşasın Halkların Kardeşliği-Biji Bratiye Gelan" sloganlarının atıldığı basın açıklamasına bizler Mücadele Birliği olarak destek verdik.

Okunan basın metninde şunlara değinildi: "16 Mart 1978 de stan bul ni ver si te si nden - ist ler ce d zen le nen bom ba l sal d r ren ci l d r l m ve y z den faz la s Mart 1995 te a le vi i nan l in san la r m z n ya a d Ga zi Z M R M CA DE LE B R L - PLAT FOR MU Kont ra sal d r gan la r n n e li ni ko lu nu sal la ya rak ve po li sin hu kuk d bir g le t m ma hal l halk na ma s , cop la ma s , pan zer le st le ri ne git me si , a ze te rek hal k kur un la ma s so nu cu 15 ki i da ha l Ce na ze le rin ve ril me di i , ce me vi - n n de ba le ye te a l d bu o lay la ra tep ki o la rak ge li an pro y d , m ra ni ye de de 7 ki i kat le dil di G a zi ka li an d g n le rin he men er te sin de kay be dil di Ha sa 21 Mart 1995 g n . Kay be dil di i ilk g n der si p d t , teh dit ler , g zal t lar ya a d , her g n ka rar e den bu a ra y n so nu cu Ha san O cak n i ken ce e di bo ul mu ve Bey koz or ma n na b ra k l m ce ma ze si nin Kim se siz ler Me zar l na g m l d - 1 ma y s Kültür te or ta ya k t . Ha san O cak t p k di er fa i live Day an ma Der ne ği , Born o va Der si ml e Der ne ği , Nar lı dere , Bal ç o va , G a zi em ir , Ak te ps Tun cel i Der ne ği , Mun zur Ba raj lar Pro je si yle il g li bir ba sin a ç i k la ma s ı ger çek le ş tir il di . Kon ak Pier ö n ün de Kon ak Eski Sü mer bank önüne do ğ ru y ü r ü n e n ba sin a ç i k la ma s ında at ılan slo gan lar "Mun zur Ö z ğ ü r d ü r , Ö z ğ ü r Ak a c a k " , "Mun zur 'da Ba raj İ ste mi yo ru z " , "Mun zur Fa ş iz me Me zar Ol a c a k " ş ek lin de y di . Okun an ba sin met nin de ş un la ra de ğ in il di : "Bi lin di i - gi bi zur ba raj lar pro je si u zun y l lar dan be ri mek te dir . Bu pro je nin uy gu la na ca - top r la n m z ve k l t rel , in sa ni de er le ri mi Co ra fi o la rak eh ri mi zin il e ve il ler lan her i ki va di mi ze se k iz a det ba raj ku r Bun lar dan bi ri Mun zur , di e ri i se P - l m s plan la nan i ki ba ra j n i ha le si ya p l m do u su nu ev re le yen Pe ri Ir ma ze ri a det ba raj dan i ki si nin i se in a a t - na b nin ya ra ta ca e ko lo j ik tah ri bat de rin ge le ce i de ge ri d n le mez bir e kil de y yan l lar dan vaz ge il me li dir . Hi bir si

"Biji Bratiye Gelan", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganları atıldı. Daha sonra basın açıklaması okundu.

Okunan basın açıklamasında şunlara değinildi: Bu g n 16 Mart Unut ma d k U nut ma ca z de me nin , hat ta t m y le s z n ye ter siz kal d ba z yi ne a lan da y z . n san l n l me tes lim r n kah rol du u ya an m l k lar i in bu ra 16 Mart 1988 sa ba h a c ma s z ca kat le di le in ve Si yo nizm ta ra f n dan 16 Mart 2003 te k ey lem ci si Rac hel Cor ri e i in bu ra da y z i miz bin ler ce in sa n m z i in bu g n tek y r n la r n sa va s z ve s m r s z ol ma s i ni ya pa ca m z s z n yi ne le mek o lu yor de ve ya r n la ra da ir u mu du muz da ; on la r d n l k a n la r , hep ya n "m z da o la cak

Okunan basın metninden sonra basın açıklaması devrimci kurumların 12 Mart Gazi, 13 Mart Savaşçıları, 16 Mart Halepçe ve Beyazıt için saat 18.00'de yapacakları basın açıklamasına çağrıyla sona erdi.

Okunan basın metninden sonra basın açıklaması devrimci kurumların 12 Mart Gazi, 13 Mart Savaşçıları, 16 Mart Halepçe ve Beyazıt için saat 18.00'de yapacakları basın açıklamasına çağrıyla sona erdi.

Z M R M CA DE LE B R L - PLAT FOR MU

MUNZUR ÖZGÜR AKSIN

14 Mart'ta İzmir'de düzenlenen basın açıklamasında, "Munzur Özgürdür, Özgür Akacak", "Munzur'da Baraj İstemiyoruz", "Munzur Faşizme Mezar Olacak" şeklindeydi.

Okunan basın metninde şunlara değinildi: "Bilin di i-gi bi zur ba raj lar pro je si u zun y l lar dan be ri mek te dir . Bu pro je nin uy gu la na ca - top r la n m z ve k l t rel , in sa ni de er le ri mi Co ra fi o la rak eh ri mi zin il e ve il ler lan her i ki va di mi ze se k iz a det ba raj ku r Bun lar dan bi ri Mun zur , di e ri i se P - l m s plan la nan i ki ba ra j n i ha le si ya p l m do u su nu ev re le yen Pe ri Ir ma ze ri a det ba raj dan i ki si nin i se in a a t - na b nin ya ra ta ca e ko lo j ik tah ri bat de rin ge le ce i de ge ri d n le mez bir e kil de y yan l lar dan vaz ge il me li dir . Hi bir si

İZMİR İHD'NİN HALEPÇE KATLIAMIYLA İLGİLİ BASIN AÇIKLAMASI

16 Mart 2009 günü saat 17.30'da İzmir Sümerbank önünde İHD'nin düzenlemiş olduğu "Halepçe Katliamını Unutmadık" başlıklı bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasına devrimci kurumlar, kimi sendikalar ve açlık grevi direnişi devam eden Park-Bahçe işçileri destek verdi. "Halepçe'de 6bin İnsan Kimyasal Silahlar İle Katledildi, Unutmadık, Unutturmayaçağz" pankartının açıldığı basın açıklamasında "Susma Haykır Halklar Kardeşdir", "Halepçe'yi Unutma Unutturma", "Yaşasın Halkların Kardeşliği",

İZMİR AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ'NDE EKA SÖYLEŞİSİ

İzmir EKA'dan umut işçilerine kucak dolusu selamlar...

Bizler İzmir EKA olarak Ayışığı-mız'da emekçi kadınlarla ilgili bir söyleşi düzenledik. Bu söyleşi 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününü, emekçi kadının toplumdaki konumunu öğrenmek için bir paylaşımdı bizler için. Sınıf savaşlarının sertleştiği ve kendini her fırsatta aniden çıkan eylemlerle dışa vuran bir dönemden geçmekteyiz. Biz, ezilen sınıfın yarısını oluşturan emekçi kadınlar, böyle bir dönemde erkek düşmanlığını yayarak burjuvaziye hizmet eden a-kımların etkisinde kalmamalıyız. İnsanlığın gelişimine ayak bağı olan kapitalizme karşı kadın-erkek birlikte mücadele etmeliyiz. Ayışığı'mızda yaptığımız söyleşide ön planda tutmaya çalıştığımızda tam olarak budur: Kadın erkek elele örgütlü mücadeleye...

Söyleşimiz Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi'nden iki arkadaşımızın "İtiraf Ediyorum: Suçluyum" adlı şiirden hazırladıkları dramatizeyle başladı. Ardından dünyanın dört bir yanından çekilmiş ve ezilmişliği her karede açıkça görebildiğimiz emekçi kadınların fotoğraflarından oluşturulan sinevizyon gösterimi yapıldı. Sine vizyon gösteriminden sonra

"Kadınlığının haklı gururunu taşıyan", duruşuyla baş eğmezliğini dosta düşmana gösteren biricik anamızın şiiriyle devam ettik söyleşimize. Açılış konuşmasından sonra EKA'lı arkadaşlarımız kısa bir şekilde topluluk tarihinde kadının rolü üzerine açıklamalar yaptılar.

Söyleşimize katılanların kimi ev emekçisi kimi tekstil işçisi kimi eğitim emekçisi kimi de öğrenciydi. Söyleşimiz farklı dallardan olan ve aslında amaçları aynı olan insanların kendi yaşamlarından bizlere aktardığı örneklerle, deneyimlerle deva etti. Söyleşi aralarında anamız bazıları kendisi

yazdığı şiirleri bizimle paylaştı. Söyleşiye katılan tekstil işçisi bir bayan arkadaşın da yumruğunu masaya vura vura "ar t k ye ter, bun dan s ra ben de va r m ve so nu na ka dar m cã' dı n e de sayfalar dolusu kitaplardan daha çok şey anlattı bize.

Söyleşimiz Nazım Hikmet'in "Yapıyla Yapıcılar" adlı şiirinden ismini alan Grup Yapıcıların Türküsü'nün verdiği müzik dinletisiyle sona erdi. Bizim için deneyimlerle dolu bir gündü.

E MEK ' KA DIN LAR DEV R M LE Z G R LE E CEK!
Z M R E KA

13 MART SAVAŞÇILARI YAŞIYOR, SAVAŞIYOR

Dünyayı saran ekonomik kriz kapitalizmin çürümüş, kokuşmuş sisteminin hızla çöküşe geçişi ve bu çöküşün önüne geçilememesi devriminin ayak seslerini daha açık ve güçlü bir şekilde duyurmaya başladı. Ardı ardına patlak veren eylemlilikler fabrikaların işçilerce işgal edilmesi sokak çatışmalarının, yani iç savaşın artması toplumsal ayaklanmaların birer provasıdır. Devrimin nesnel koşullarının hazır olduğunu gösteren devrimci önderlerin Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan'ların tutuşturduğu kıvılcımı yangınlara dönüştürmek için devrimin kızıl bayrağını devir alan 13 Mart Savaşçılarına selam olsun. Selam olsun canını devrime adayan ve idam sehpasını kendileri tekmeleyip bayraklaşanlara. Proletaryanın komünist önderleri Necati Vardar, Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun'lara selam olsun.

Bizler İzmir Devrimci İşçi Komiteleri olarak 12 Eylül askeri faşist darbesiyle idam edilen proletaryanın üç komünist devrimci önderleri Necati Vardar, Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun yoldaşları yani 13 Mart Savaşçılarının savaşlarının devam ettiğini ve faşizme karşı bu savaşın asla bitmeyeceğini göstermek için İzmir'in merkezi yerlerinde yazılamalar yaptık. Sağanak bir şekilde yağan yağmurun altında yapılan yazılamalar saat 20.00 sıralarında, polis en yoğun olduğu sularda yapılması bizim devrim mücadelesinde ne kadar kararlı olduğumuzun bir göstergesidir. Tıpkı 1 Mayıs Alanı Taksim'de ısrar etmemiz gibi.

Bizler biliyoruz ki yaşamı üreten eller değiştirir. Bu bilinçle çıktığımız bu yolda bize devredilen bu onurlu bayrağı taşımanın onurunu yaşıyoruz. "İdamlar Bizi Yıldırılmaz", "13 Mart Savaşçıları Yaşıyor Savaşıyor" yazılamalarının ardından eylemimizi sonlandırdık.

Z M R DEV R M C ' KO M TE LE R

BİZ YAŞAMDAN YANAYIZ YAŞAM BİZDEN YANA

Merhaba Mücadele Birliği emekçileri, okurları ve yürek işçileri... Sizlerle genç bir arkadaşın 1 Mayıs 2005'te Mücadele Birliği okuru bir bayan arkadaşın polis otosundaki fotoğrafından etkilenecek kaleme aldığı bir yazıyı paylaşıyoruz...

"Ar ka da sen sin i pin u cun da ki, sen sin ko n dan e ki ti ri len, sen sin bi re be ; bi re l k i in sa va an, in san lar da an la s n di ye le a l an. 'ir kin s z le ri duy ma yan sen sin u mu du nu. nan d n k t n yo la, g z le rin s r t n yol ar ka da na, yo lu nun so nu k z san ca ya am bi li yor dun. Bu y z den ne on la r yet ti se ni ke net len di in pen ce re de mi rin le rin le de il kal bin le tu tun mu tun.-An la la ya maz d . Bak t n on la ra sa de ce nef tet le

Ya a m , ya a ma y da ha g zel k la bil me se si ol dun in san l n, a ta ma d - l m le nen s z c k le ri, ba r d n l k l de din kork mu yo rum hi bi ri niz den, kork mu tan, se si mi zi k s ma ya yet me ye cek g -c n z rum da o lur sak o la l m se si miz t r ma la ya c n z . Ya a ma y se vi yo ruz u ru na l ne c nan c m z la tu tun duk ya r na, ya r n lar bi z an g ne i ki kat faz la s ta cak i i ni zi. ki k z l l k sa ra cak bi zi, s n d k a bir le cak var o lan g c m z, d r t el le sa r la ca (D K) Ca z ko nu a ma ya n n, tek v cut o la ca z,

GEMİLERİ YAKTIK GERİ DÖNÜŞ YOK

18 Şubat günü, Mücadele Birliği Platformu olarak, grevde bulunan Sinter Metal işçilerini ziyarete gittik. Devrimci İşçi Komiteleri, Emekçi Kadınlar, Devrimci Öğrenci Birliği ve Devrimci Emekçi Komiteleri olarak işçilerin yanına gidip sohbetlere başladığımızda, etrafımız işçilerle çevriliverdi hemen. Hepsinin söyleyeceği sözü vardı ve yaşadıklarını, hissettiklerini duyurmak istiyorlardı insanlara. Biz de onların söyleyeceklerini, sizlerle paylaşmak istedik.

M ca de le BİDİR Merhaba, kendinizden bahseder misiniz?

Adım Hikmet. Sinter İş Metal’de çalışıyordum. Araba parçaları üretilen bir yer. 22 Aralık’tan beri direniştim.

M ca de le BİDİR nış nasıl başladı, biraz bahseder misiniz?

İ9 Aralık Cuma günü biz işçiler 18:04 vardiyasındayken, içeride hummalı bir toplantı vardı. Toplantı üstüne toplantı oldu. En sonunda gece yarısı bizi de toplantıya aldılar. Bizze denildi ki, performanstan dolayı 38 işçinin işine son verilecek, ama bundan sonra kesinlikle başka kimse işten atılmayacak. Biz bizi de atarlar mı diye gergin bir haldeyken hepimizi servise toplayıp apar topar eve yolladılar. Daha sonra sendikaya üye olup arkadaşlara destek olacağız diye karar aldık. Muhabir işçiler bizi yönetime bildirdiler. 22 Aralık Pazartesi işe geldiğimizde kapılar kapalıydı. Her taraf tel örgülerle çevrilmişti. Polis arabasının megafonundan fabrika bahçesinde işimiz feshedildi diye isimlerimiz okundu. 381 işçinin isimleri teker teker sayıldı. Ardından içeriye hücum ettik, işgal bu şekilde başladı. Sorumlular, müdürler, şefler evlerine kaçtılar. İçeriye iki gün işgal ettik polisler zor kullanınca biz de dışarıda grev yapmaya başladık.

M ca de le BİDİR Sinter’de çalışma koşulları nasıl, bahseder misiniz?

İSinter’de Cumartesi ve Pazar günleri dahil, mesai zorunlu. Mesaiye gelen iyi eleman, gelmeyen kötü eleman diye nitelendiriliyor. Ellerinde kâğıt kalem tuvalette kaç kişi var diye kapının altından ayaklara bakıyorlar. Çay molasından 3 dakika giriş 3 dakika çıkış çaldılar, 30 dakika olan yemek molası, 10 dakika sırada bekleyerek 20 dakikaya düştü. Örneğin gece saat 04.00’te zil çalıyor. Bor yağının içinde çalıştığımız için duş almamız lazım. Duş alırken servis kaçıyor ve eve yürüyerek gitmek zorunda kalıyoruz. Sadece dışarıdan misafir geldiği zaman eldiven ve maske veriliyor. 3 ayda bir olan ikramiye ve performans primlerini aylar

sonra veriyorlar.

M ca de le BİDİR nışe karşılık patronun tavrı ne oluyor?

İBeni içerden çağırıyorlar. Sicilimi araştırmışlar, temiz bir insan olduğumu söyleyip benimle anlaşmak istediler. 2008 yılı Kasım ayında askeriye tarafından mermi ihalesi alınmış. Mermi yapımında çalıştırmak istediler. Ben de diyorum ki gelirsem 400 işçiyle gelirim.

M ca de le BİDİR nışinizin civar fabrikalara etkisi ne oldu?

İSunjut Çuval Fabrikası’nda yılbaşında binlerce işçiyi işten çıkaracaklardı. Bizim grev yaptığımız duyulunca bundan vazgeçildi. Anlayacağınız burası örnek oldu.

M ca de le BİDİR nış önceden direniş deneyiminiz oldu mu?

İAntalya Alanya’da 5 yıldızlı otelin mutfağında çalışıyordum. Herkese A4 kağıdı getiriliyor, istifanı yaz, çık deniliyordu. Ben de kabul etmedim. İşten atıldım ama geri adım atmadım.

1991-94 arası Delphi’de çalışıyordum. Sonra Yalova’ya geçtim. Grev olmuştu. Orada coplandım, silahlar konuşmuştu, fabrikayı işgal etmiştik. Bu grevde başarılı olduk.

M ca de le BİDİR nışçiler işten atılıyor ve bu yüzden direnişler. Kamu emekçileri de bir sürü hakları geri alındığı için grevde, eylemler. Bunun için ne düşünüyorsunuz?

İPatron ne kadar performans gösterirsen o kadar alırsın diyor. Dışarıda nasıl olsa çok işsiz var. Kabul etmezseniz elimi sallasam ellisi diyor. Antalya’dayken öğretmenlerin grevi vardı ben de aralarına girip destekledim.

M ca de le BİDİR nışçilerde kaç işçi kaldı ve bu durumdan nasıl etkilendiler?

İİçeride 60 işçi kaldı. İlk önce bir işçinin bir makineye yetişmesi zorken, bir işçiye iki makine düştü. Bir işçiye iki makine verilmesi teklif edildi, kabul etmeyince işten atıldı. Yani ilk önce 25. maddeden (performans düşüklüğü) atıldık. Daha sonra 17. maddeden (yüz kırtarıcı suçlar) atıldık. Bir insan bir kere ölür, bir kere atmışsan ikinci defa neden atıyorsun?

M ca de le BİDİR Son olarak neler söylemek istersiniz?

İİşten atılmadan önce deselerdi ki, buradaki işçiler grev yapacaklar, inanmazdım. Çünkü o kapasite yok. Ama işten atılınca buradaki işçiler de grev yapıyor. Buradaki işçiler grev yapabiliyorsa demek ki kazanacağız. Sosyalizm gelecek. Ya hep beraber ya hiç birimiz. □

BAKIŞIN YÖNÜ'NDE DARLIK

“Komünistlerin vardıkları teorik sonuçlar, hiçbir biçimde, şu ya da bu sözde dünya reformcusu tarafından icat olunmuş ya da keşfedilmiş düşüncelere ya da ilkelere dayandırılmamıştır. Bunlar yalnızca varolan bir sınıf savaşımdan, gözlerimiz önünde cereyan eden tarihsel bir hareketten doğan ilişkilerin genel ifadeleridir

(Marx, En gels, Ko m nist Ma ni

Dışımızdaki sol hareketin yayınlarını okudukça bir yargımız daha da güçleniyor! Ortalama sol hareket, giderek daha fazla sınıfsal bakış açısından uzaklaşıyor. Olay ve olguları değerlendirirken daima ilk görünen hareket etmeyi alışkanlık haline getirmiş olanların düşüncelerinin ekseni giderek kayıyor ve bakışlarının yönündeki darlık daha çok belirginleşiyor.

Ortalama sol hareketin düşünce dünyasında her şey tek yönlü, tek boyutlu görülüyor. Olay ve olgular onların düşünce prizmasından kırılarak yansıyor ve görüldükleri, doğal olarak gösterebildikleri de ancak bu kadar olabiliyor. Lenin, Taktik Üzerine mektuplarında “Mark sizm biz s n f l a r n k a r l k l i t a r i h s e l a n n s o m u t z e l s i k s i z , o b j e k t i f o l a r a k t a h l i l i ” d e m i ş t i r , a m a o r t a l a m a s o l h a r e k e t s a n k i b u n d a n b i h a b e r g i b i d i r . V e b i r a k a l ı m s ı n ı f l a r ı n k a r ş ı l ı k l ı i l i ş k i s i n i , s ı n ı f l a r ı n k e n d i s i n i b i l e y e t e r i n c e ö n e m s e m e m e k t e d i r . “ S ı n ı f m ü c a d e l e s i ” o r t a l a m a s o l h a r e k e t i n d i l i n d e s a d e c e b i r s ö y l e m o l a r a k k e n d i s i n e y e r b u l u r , y o k s a o l a y v e o l g u l a r a y ö n v e r e n , n e s n e l b i r g e r ç e k l i k o l a r a k d e ğ i l .

Bunu her olayda görmek mümkün. Örneğin daha önceki Susurluk meselesinden tutun da bugünkü Ergenekon meselesini değerlendirmeye kadar. Ortalama sol hareket, her iki olayı da değerlendirirken sınıfsal bir bakış açısına sahip miydi? Ne mümkün! O gün de “devlet bağırsaklarını temizliyor” demişlerdi bugün de üç aşağı beş yukarı aynı şeyi söylüyorlar. O gün de işçi sınıfı ve emekçilere işin peşini bırakmamalarını duvardan bir tuğlada kendilerinin çekmesini salık vermişler ve genel bir teşhir faaliyetiyle yetinmişlerdi, bugün de aynı çizgilerini ısrarla sürdürüyorlar. O zaman da devrimci durum ve iç savaş gerçeğini anlama basiretini göstermekten fersah

fersah uzaktılar, bugün de.

Toplumdaki karşıt sınıflar arasında cepheleşme arttıkça ortalama sol hareketin olaylara bakışındaki tek yönlülük giderek daha çok ortaya çıkıyor. Onlar elbette bu kutuplaşmayı, cepheleşmeyi farkediyorlar. Ama her cephedeki hareketi yalnızca kendi içinde ele alıyorlar. Ergenekon meselesine, “egemenler arası mücadele” ya da “it dalaşı” diyenler bu durumun nasıl ve neden ortaya çıktığına dair hiçbir şey söylememişlerdir. Bu sanki bir gece birilerinin karar almasıyla başlamış bir süreçtir. Bir yerlerde düğmeye basılmıştır ve süreç başlamıştır. Karşı-devrim saflarında yaşanan çekişme ve çatışmalar kendi başına mı ortaya çıkmıştır? Emek cephesinin devrimin baskısının hiç mi etkisi yok. Bu süreçte nasıl gelişti? Türkiye ve Kıbrıs'ta da 40 yıldır devam eden iç savaş ve iç savaşa yakın sınıflar mücadelesi bu sonucun üzerinde ne kadar etkili oldu? İşte ortalama sol harekette bu soruların cevapları meçhuldür. Onlara göre hareket hep tek yönlüdür. Birçok yerde sadece devletin saldırılarını görür. Bu nedenle her zaman savunma pozisyonundadır ve her zaman “meşru çizgi”de, “meşru yöntemlerle”, “meşruiyete gölge düşürmeden” mücadele etme eğilimindedir. Emek cephesinde ki gelişmeleri, sınıf hareketinin yükselişini bile ortalama sol hareket, sermayenin, karşı-devrimin aynasından değerlendirir, oradaki gelişme ya da gerilemelerin de sermayenin baskısıyla ortaya çıktığını düşünme eğilimindedir. Ve doğal olarak kendi gündemini de burjuvazinin gündemine göre tayin etmekte, daha kötüsü de sınıfın gündemini de buna hapsedmeye çalışmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçilerin gerçek gündemi olan devrimi yok saymakta, onun üzerini birçok ıvır zıvırla örtmektedir.

Çok bariz bir örnek olması açısından reformist Kenan Kalyon'un 10 Şubat 2009

tarihli Birgün gazetesinde çıkan yazısına dikkat çekmek istiyoruz. “...g n d e m e b i r n e r i v a r : d e m o k r a t i k - c u m h u r i t ” d i y o r b u r e f o r m i s t i m i z v e y a k ı n ı y o r : s o l n e d e n i l g i g s t e r i p b u t m y o r a ” ç a ş t ı b a z ı m o r t a l a m a s o l u n ö m r ü , b ö y l e d e v r i m c i o l a n d ö n e m l e r d e d e v r i m c i o l m a y a n s o r u l a r ı s o r m a k l a v e y a n ı t ı n ı b u l a m a y ı n c a d a d a h a ç o k k a r a m s a r l ı ğ a k a p ı l m a k l a g e ç i y o r .

Sınıflar mücadelesinin gelmiş olduğu düzeyi anlamamak ya da sınıflar mücadelesinin sadece karşı devrim cephesinde atılan adımlara göre sürdüğünü düşünme yanılgısı, bu “bakışın yönü”ndeki darlık, biraz da ortalama sol hareketin sınıftan kopmasından giderek daha çok sınıf dışı unsurlara dayanmasından kaynaklanıyor. Bazı hareketlerde yıllar yılı süren “öncü savaş” mantığının da bunda etkili olduğunu söylemek gerekiyor. En sonunda bu bakış açısı reformistlerle onları sınıflar mücadelesinin görülmemesi, önemsenmemesi, dahası sınıfsal bakış açısının tamamen yitirilmesi noktasında buluşturmuştur.

Bu bakış açısının bir yönü olayları anlama adına basitleştirmedir, olayları ortaya çıkaran, alttan alta onları besleyen maddi süreçleri görüp anlama, olayları bütün yönleri ve bütün eğilimleriyle kavrama yerine basitçe şurada bir neden burada bir sonuç görme mantığı ortalama solun tamamına sirayet etmiştir. Ortalama sol hareket karşıtların mücadelesini açıklamaya çalışırken de her zaman diyalektik hareketi yarıda kesmeyi, sadece kötü olanı almayı iyi olanı atmayı adet haline getirmiştir (niye tam tersi değil? Çünkü ortalama sol hareket karamsarlıkla malul olmuştur aynı zamanda!) İşçi ve emekçilerin her ekonomik eylemine küçümseyerek yaklaşma bunları sınıf mücadelesinin bir parçası ve hatta her sınıf savaşımının çıkış noktası olarak görememe, sınıf hareketinin sıçrama potansiyelini far-

kedememe, dışımızdaki sol hareketin genel çizgisi halini almıştır. Bu nedenle kendilerini hep bir Sisifos kısır döngü içinde buluyorlar. Hareketin yükseliş ve düşüş çizgilerinin bütünlüklü algılanamaması, sürecin devrimci gelişimini görememeyi ve karamsarlığı beraberinde getiriyor.

Ortalama sol hareket, sınıflar ilişkisinin ve mücadelesinin somut objektif bir tahlilini yapamadığı gibi daha kötü bir şey yapıyor kendi mücadelesini bu öznel durumunu sınıflar mücadelesinin yerine ikame ediyor. Sınıfla buluşamadığı, güç kaybettiği dönemlerde “sınıflar mücadelesinin dibе vurduğu” tahlilleri yapıyor. Kendi mücadelesini sınıflar mücadelesinin gelişim çizgisine endeksleyeceği yerde tam tersini yapıyor, sınıflar mücadelesini kendisine endeksliyor ve haliyle sınıflar mücadelesinin yükseliş ve düşüş dönemlerini kendi nicel gücüyle ölçmeye başlıyor. Ortalama solun sınıflar mücadelesinden “öznel faktör”den anladığı kendisidir; kendi “parti” ya da “örgütü”dür. Oysa bizler biliyoruz ki, “öznel faktör” sınıfın kendisidir. Sınıfın şu zamandaki bilinç ve örgütlülük düzeyidir ve kabul ederiz ki, özellikle devrimci durum koşullarında öznel faktörün rolü olağanüstü artar. Eğer sınıfın dışında bir öznel faktör arıyor olsaydık, devrimci durumun devrim dönüşüp dönüşmeyeceğine ortalama sol gibi elimizde bir cetvelle mitinglerdeki kortejlerimizin boyunu ölçerek karar vermemiz gerekirdi.

Sınıflar mücadelesi Türkiye ve K.Kürdistan’da bütün şiddeti ve yoğunluğuyla devam ediyor. Sınıflar mücadelesinin gelişim seyrini anlayabilmek için sadece kutupların kendi içinde olanı biteni değil, bu kutupların karşı kutuplarla olan ilişkisini, etkileşimini de ele almak gerekir. Hareketi bütün yönleriyle kavrayabilmek için bu olmazsa olmazdır. Bugün ortaya çıkan birçok gelişme, devletin tepesinde derinleşen çatlaklar vb. eğer sınıflar mücadelesinin geldiği aşama, devrimci durum ve iç-savaş anlaşılmasın yorumlanmaya kalkılırsa, gelişim geçici saman alevi gibi parlayıp sönen gelişmeler gibi algılanır. Ve haliyle ne ortalama solun “sürekli karamsarlığına” bir merhem olur, ne de onu her gün biraz daha hızlı gittiği bataklıktan kurtarır.

Şimdi bize düşen, tarihsel hareketten doğan genel çizgileri daha iyi kavramak, bunu sınıflar mücadelesinin somutluğu içinde daha fazla pratiğe dönüştürebilmeğdir. Devrim, işçi sınıfı ve emekçi halk içindeki somut örgütlenmelerin somut ürünü

DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ'NDEN 1 MAYIS PANELİ

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), 29 Mart Pazar günü 1 Mayıs’la ilgili bir panel düzenledi. Taksim Ayışığı Sanat Merkezi’nde saat 15:00’de başlayan “1 Mayıs” panelinde, 1 Mayıs Alanı’nın Taksim olduğu, 2009 1 Mayıs’ında ve sonrasında da öyle kalacağı vurgulandı.

İki oturum olarak gerçekleştirilen etkinliğin ilk oturumunda 1886 1 Mayıs’dan bugüne değin bilgi aktarıldı. Panelde 1 Mayıs’ta Taksim’in önemi vurgulanırken özetle şöyle konuşuldu:

“...1 Mayıs 1886 da başlayan 8 saatlik iş talebiyle başlayan işçi hareketi, 1904 yılında Haymarket’ten sonra ter nas yonal 1 Mayıs’la ter yan n birlik, m ve da yan ma g n o l se ti. T r ki ye de de O man l d ne min den bu y na var o lan 1 Ma y - s , g m ze ka dar var l - n d r d . 1976 da 450 bin ki iy le dol du ru lan Tak sim Mey 1977 de, kat li am a la n na d n t . 34 i i nin kat le K z l A lan d ar t k. 1990 na ka dar t m 1 Ma y s lar Tak o nur m ca de le si o la rak s r d r l d . Bur ju va zi ya cek ti ya da dev let ka nal la r y la yap t ra cak t -. 1990 zin a lan M T a jan la r , k z l 1 Ma y s A la n ndan u za e kil de ba ka a lan la ra ta d . u g ne ka dar Tak s le ni nist ler ol du. Sen di ka lar, re for mist- o por t n ler her y l ol du u gi bi bu y l da pro le tar yan n bir l ma g n o lan 1 Ma y s ta Tak sim” de o la ca z...

Panelin 2. yarısı ise DÖB’lü öğrencilerin “Sabahların Mağrur Olsun İstanbul” şiirini müzik eşliğinde okumalarıyla başladı. Ardından DÖB(Devrimci Öğrenci Birliği), DİK(Devrimci İşçi Komiteleri) ve DEK(Devrimci Emekçi Komiteleri) adına panelistler bu komitelerin 1 Mayıs’ta Taksim’de olacaklarını belirttiler. İşçi emekçi ve öğrenciler, reformist yollarla sonuca ulaşamayacağını, çözümün ısrarda, devrimde, Taksim’de olduğunu vurguladılar. Konuşmaların ardından, Ayışığı Müzik Topluluğu müzik dinletisi sundu. 1 Mayıs’a Çağrı’nın kürtçe versiyonu, Söz Veriyoruz

ANTEP

İZMİR

BIJÎ NEWROZ